

”Kristen, discipel eller slave?”

af Torben Søndergaard

”Kristen, discipel eller slave?”

af Torben Søndergaard

Omslagsdesign og grafisk tilrettelæggelse:

Ronald Gabrielsen

Trykt hos ScandinavianBook

Copyright: © 2009, Torben Søndergaard

Udgivelse: Mission Produktion

ISBN: 978-87-989848-5-6

Bestilling: www.OplevJesus.dk eller pr. tlf. 22 93 96 93.

	Forord	7
1.	Et tankeeksperiment	11
2.	Prøv jer selv	17
3.	Bekend Jesus som Herre	21
4.	De kristne dengang	29
5.	Hvad er en kristen?	33
6.	Discipel	37
7.	Kristi slave	45
8.	Ikke på vores egen måde	53
9.	Mange "kristne", få disciple	61
10.	At adlyde Jesus	65
11.	Hvilken fantastisk Herre	71
12.	Døbt til at tilhøre Kristus	77
13.	Dåb i Helligånden	81
14.	Åbenbaring og liv	91
15.	Ær Gud - din åndelige gudstjeneste	99
16.	Ske ikke min, men din vilje	107
17.	Prisen for at være en kristen	115
18.	Forfølgelser og trængsler	121
19.	Jesu venner og Guds børn	129
20.	Afslutning	135

Om forfatteren:

Torben Søndergaard er forfatter til fire andre bøger, samt manden bag missionsorganisationen OplevJesus. Han er kendt for sin direkte tilgang til Bibelen og sit personlige liv med Gud – andre kender ham fra national tv, hvor han har medvirket flere gange. Du kan læse mere om Torben Søndergaard på hjemmesiderne: www.OplevJesus.dk og www.Mission.dk

Forord

Mit store ønske er, at denne bog må skabe en debat i vores land – om hvad en kristen i virkeligheden er. En debat, der er tiltrængt både indenfor og udenfor kirkerne.

Mange i kirkerne lever nemlig i et bedrag, der har ført dem langt væk fra den kristendom, vi læser om i Bibelen; fra den kristendom, der frelser og forvandler. Disse ”kristne” er produktet af en dansk kristendom, der på nogle punkter er langt væk fra, hvad Bibelen siger.

Måske er du blandt en af dem? Så er du én blandt mange danskere, der trænger til at høre det sande evangelium og begynde det liv, som Gud har for dig. Et stærkt liv med Jesus Kristus som din herre og frelser. Et liv, som mange vildledte kristne faktisk ønsker og sukker efter.

Også den almindelige dansker, der normalt kun kender kristendommen igennem nogle kirkelige handlinger, har virkelig brug for at høre det sande evangelium om frelsen ved troen på Jesus. Han trænger til budskabet i denne bog, der vil vise ham, at kristendommen er meget mere end, hvad han troede eller vidste om den.

Vi ser i dag danskere konvertere til Islam, fordi de føler, at kristendommen er så diffus. Forleden hørte jeg et interview med en dansker, der lige havde konverteret til Islam.

Han begrundede det med, at man i Islam har nogle konkrete ting at forholde sig til. Ikke ligesom kristendommen, hvor det efter hans opfattelse er op til den enkelte at leve, som han eller hun vil, så længe de kommer i kirken.

Ja, det er tydeligt, at han ikke kender til kristendommen, som Jesus kom med, og som stadig udledes mange steder rundt omkring i verden. Men hans udtalelse viser det billede, mange i dag har af kristendommen og af det at være en kristen. Et misvisende billede fjernt fra den bibelske beskrivelse og fra det sande kristenliv, som millioner af kristne verden over lever: Et stærkt personligt og overgivet liv med Jesus som Herre.

Dette håber jeg, at denne bog kan hjælpe med at gøre noget ved.

Du kan hjælpe med at få rejst denne debat om, hvad en kristen i virkeligheden er, så vi snart kan se en forandring i vort land. Du kan hjælpe med at skabe forandring ved at sprede budskabet i denne bog; ved at du begynder at bruge ordene "discipel og slave" i stedet for det ord, som er så udvandet, nemlig ordet "kristen". Alene ved at begynde at bruge disse ord kan vi kaste et helt nyt lys over, hvad kristendommen er og går ud på og komme et skridt nærmere en forandring i og uden for kirkerne.

Jeg ønsker dig god læsning med bogen.
Jeg håber, at den i dag vil skabe en forandring i dit liv, når
du læser den og ser, hvor du står i forhold til Jesus og hans
ord om at følge ham.

Gud velsigne dig.

Torben Søndergaard
En discipel af Jesus Kristus

Et tankeeksperiment

Prøv at forestille dig, at der ikke er en eneste kristen på hele jorden. Du er heller ikke en kristen, og du har faktisk aldrig hørt om kristendommen. Der findes ingen kirker, ingen kristne bøger, ingen kristen tv eller kristne aviser. Faktisk findes der intet, der direkte har med kristendommen at gøre, på nær en lille Bibel, der ligger gemt godt væk.

En dag finder du denne Bibel. Du har aldrig før set eller hørt om Bibelen, Jesus eller kristendommen, men du begynder straks at læse Bibelen igennem. Du starter med at læse Det Gamle Testamente om, hvordan det hele begyndte, og hvordan landet Israel opstod. Du læser, hvordan Gud arbejder med sit folk. Igennem det, du læser, får du et tydeligt billede af Gud som en hellig og retfærdig Gud. En Gud, der kan blive vred, men også en Gud, der er barmhjertig og langmodig. En Gud, som har en enorm kærlighed til sit folk. En Gud som en dag vil sende os alle en frelser, hvilket er den røde tråd igennem hele Det Gamle Testamente.

Da du når til slutningen på Det Gamle Testamente, har du dannet dig et indtryk af, hvordan Gud er, og hvordan han handler. Du forsætter med at læse i Det Nye Testamente, hvor du ser hvem denne frelser er, som Gud har lovet skulle komme.

Du begynder med at læse de fire evangelier, der beretter om, hvordan Jesus Kristus gik omkring, forkyndte evangeliet og helbredte de syge. På side efter side læser du, hvordan han forkyndte, at folk skulle omvende sig og tro på evangeliet; at enhver, der ville arve Guds rige, skulle tage deres kors op og følge ham, samt alt det andet radikale han sagde og gjorde.

Evangelierne fortæller dig, hvordan han tog sine disciple til sig og derefter sendte dem ud for at forkynde evangeliet og helbrede de syge.

Du læser, hvordan han var elsket af nogen og hadet af andre. Du læser om, hvordan han gav sig selv på korset for os alle, og hvordan han ved sin død og opstandelse besejrede døden. Hvilket alt sammen giver en rigtig god forståelse af, hvem Jesus var, og hvad han forkyndte.

Du forsætter derefter med at læse i Apostlenes Gerninger, hvor du ser, hvordan Jesus efter sin opstandelse kom og fortalte, hvordan de, der troede på ham, skulle iføres kraft fra det høje, ved at Helligånden ville komme over dem. Og du læser om, hvordan det rent faktisk skete sådan.

Som du læser dig gennem Apostlenes Gerninger, begynder du at forstå, hvordan de første kristne levede. Et liv med rigtig meget modstand og forfølgelse. Et liv, hvor det virkelig kostede alt at følge Jesus. Et overnaturligt liv i fællesskab med Gud og i fællesskab med hinanden.

Et liv, hvor de kristne gik rundt og forkyndte evangeliet for folk med medfølgende tegn og undere.

Efter Apostelens Gerninger bevæger du dig videre til Romerbrevet. Du læser de første fire kapitler om, hvordan vi alle har syndet og er kommet langt væk fra Gud. Du læser kapitel 5 om, hvordan Jesus er den nye Adam, som skulle tilgive os vores synd og forlige os med Gud. Du læser kapitel 6-8 om, hvordan der i Kristus er frihed fra synden, og at denne frihed findes ved, at vi bliver døbt og vandrer i lydighed mod Ånden, og ikke mod kødet.

Du kommer derefter til kapitel 9, så kapitel 10, der forklarer, hvordan der er frelse ved at gøre Jesus til sin herre. Da du læser dette, bøjer du dine knæ og beder Jesus Kristus om at komme og blive din herre og frelse dig. Da du gør dette, oplever du med det samme den nye fødsel, som Bibelen taler om. Du oplever frelsen i Kristus, og du oplever også, hvordan du straks bliver døbt med Helligånden, som du igen og igen har læst om i Apostlenes Gerninger.

Som du knæler der, født på ny, kan du mærke en forskel i dit indre. Du ved nu, at du er tilgivet og du ved, at det der står i Bibelen er rigtigt, da du selv har mærket det på din egen krop. Og du har nu dette vidnesbyrd i dit indre.

Du rejser dig op, besluttet på at følge Jesus 100 % og starter derfor med at døbe dig selv, da der jo ikke er andre til at gøre det.

Herefter begynder du at leve som en kristen, ud fra hvad du læser i Bibelen, der jo er den eneste skildring af kristenlivet, du kender til. Bibelen er din eneste instruktionsbog og det eneste sted, som du henter svar fra, når det kommer til, hvordan Gud er, og hvordan man skal leve som kristen.

Du begynder at bruge Bibelen til at spejle dig i, da du jo ikke har andre kristne, du kan sammenligne dig med. Der er ingen kristne at spørge om, hvordan tingene hænger sammen. Ingen andre bøger, der kan forklare dig om livet som kristen. Det eneste, du har, er Bibelen - og Helligånden til at åbenbare den for dig.

Spørg nu dig selv:

- ~ Hvis dette var dig, hvordan tror du så, at du ville leve?
- ~ Tror du, at du så ville leve, som du gør i dag?
- ~ Tror du, at du ville leve, som de fleste kristne gør i dag?
- ~ Eller tror du, at du ville komme frem til noget andet, end det vi ser i kristendommen i dag?
- ~ Tror du, at du ville have en anden forståelse af, hvem Gud er, og hvad det faktisk vil sige at leve som en kristen?

Sandheden er, at hvis du kommer til tro på Jesus ved at læse hans forkyndelse, og det eneste, du har at kigge på, er Bibelen, så ville du helt sikkert komme frem til noget andet, end det vi ser mange steder i dag.

For det første så forkyndte Jesus utrolig radikalt. Og for det andet ville du i det tænkte tilfælde fuldt ud bygge dit liv på Ordet, og ikke som mange gør i dag, hvor man bygger lidt på Ordet og lidt på vores ”kristne” kultur.

Et af de største problemer i dag er faktisk, at vi som kristne er så hurtige til at spejle os i hinanden og i vores kristne kultur, i stedet for i Bibelen. Vi spejler os i alt omkring os og meget lidt i, hvad Bibelen faktisk siger. Vi kigger på vores medkristne og tænker: ”Hvis de kan leve sådan og stadig være en kristen, så kan jeg vel også”. Vi kigger på vores kirker og tænker: ”Hvis de holder gudstjeneste sådan, må det være den rigtige måde. Sådan har de gjort i mange år, så de ved jo nok, hvad der er bedst”. Og når vi læser Det Nye Testamente, om den kraft og det liv, de første kristne havde, tænker vi: ”Ja, det var noget særligt dengang. Men i dag er tydeligvis en anden tid, hvor tingene er anderledes”.

Men det er ikke kun en forkert måde at gribe det an på. Det er også utroligt farligt. For det er Ordet alene, som vi skal bygge på og ikke vores kultur eller andre kristne omkring os.

Prøv, mens du læser denne bog, at se bort fra, hvad den danske "kristne" kultur siger. Se væk fra, hvordan andre kristne omkring dig lever.

Kan du lykkes i dette, og er du åben for, hvad Guds ord siger, så kan denne bog være med til at forvandle dit liv. Ja, den kan være med til, at du ikke går fortabt en dag.

Jeg vil i denne bog forsøge at tegne et billede af, hvad det vil sige at leve som kristen, ud fra Bibelen. Så lad os stoppe med at spejle os i hinanden og i vores kultur og i stedet spejle os i Guds ord. Lad os læse, hvad Bibelen siger, og lad os blive forvandlet efter det billede, vi skuer i Bibelen, fra herlighed til herlighed.

"..alle vi, som med utilsløret ansigt i et spejl skuer Herrens herlighed, forvandles efter det billede, vi skuer, fra herlighed til herlighed, sådan som det sker ved den Herre, som Ånden er."

(2. Kor. 3,18)

Prøv jer selv

Noget af det, du vil læse i denne bog, vil virke meget radikalt og fremmed i manges ører.

Grunden er, at vi efterhånden er kommet langt væk fra den kristendom, vi læser om i Bibelen. Vi lever i en tid, hvor mennesker skaffer sig lærere efter deres eget hoved, i stedet for at lytte til hvad Bibelen faktisk siger.

„der vil komme en tid, da folk ikke vil finde sig i den sunde lære, men skaffe sig lærere i massevis efter deres eget hoved, fordi det kildrer deres ører.” (2. Tim 4,3)

Man siger, at ”sandheden er ilde hørt”. Det er til tider sandt. Men vi må huske på, at selv der hvor sandheden er ilde hørt, er det stadig sandheden, og at det er sandheden, der sætter fri, som Jesus siger. Det gælder også de sandheder fra Bibelen, som er ilde hørt.

Kristendommen har ændret sig meget i forhold til den første menighed, vi læser om i Bibelen. Alene hen over de seneste årtier har den oplevet store forandringer, særligt kristendommen i den vestlige verden.

En af de ting, som blandt andet er anderledes, er forkyndelsen – og i den særligt vores forhold til troen. I dag lyder det mange steder, at man som kristne ikke må sætte spørgsmålstejn ved, om ens tro er god nok.

Dette er faktisk lige modsat, det Bibelen siger, og hvad man som kristne sagde for få årtier siden.

"Ransag jer selv, om I er i troen! Prøv jer selv! Ved I ikke, at Jesus Kristus er i jer? Ellers står I ikke jeres prøve." (2. Kor 13,5)

Her kan vi læse, at Paulus netop opfordrer os til at undersøge vores tro. Ikke at vi skal gå og stille spørgsmålstegn til vores tro hvert eneste øjeblik, men Paulus siger, at vi som kristne skal ransage os selv og se, om vi virkelig er i troen. Vi skal prøve os selv, for er Kristus ikke i os, så vil vi ikke stå vores prøve.

At sætte spørgsmålstegn ved og undersøge ens tro er noget, der er meget vigtigt. Vi må som kristne læse, hvad Ordet siger om troen, og det at leve med Kristus. Vi må så se, om det stemmer overens med vores liv. Stemmer det ikke overens, må vi omvende os og komme ind i troen. Dette er vigtigt, hvis vi skal kunne stå vores prøve, som Bibelen siger.

At afprøve og omvende os er noget, vi som kristne må gøre igen og igen, da vi hele tiden lærer nyt. Gud arbejder til stadighed i os og vil have os tættere på ham. Du må som kristen derfor aldrig læne dig tilbage og tænke, at du har grebet det. Nej, du må i stedet spørge dig selv:

- ~ Hvordan lever jeg i forhold til Bibelen?
- ~ Er Kristus virkelig i mig, eller lever jeg stadig i bevidst synd?
- ~ Er jeg kommet væk fra det rene og oprigtige forhold til Jesus?
- ~ Har jeg egentligt nogensinde været der?

Dette er noget, der er meget vigtigt, at vi gør. Især fordi vi alle er resultatet af den tid, vi lever i. En tid, hvor evangeliet sjældent bliver forkyndt i den rene og radikale form, som Jesus og apostlene gjorde det. En tid, hvor det ikke altid er den sunde lære, der bliver prædikeret, men snarere noget der kildrer folks ører, som vi læste før. Derfor er vi alle på en eller anden måde resultatet af kristendommen i dagens Danmark, hvilket på mange måder ikke stemmer overens med det, vi læser i Bibelen.

Vi må prøve os selv ud fra Bibelen, og ikke ud fra hvad vi ser hos vore naboer eller de kristne i menigheden - gør vi det, kan det gå helt galt. I nogle tilfælde kan det ende, som en blind, der leder en blind:

"Lad dem være, de er blinde vejledere for blinde; og når en blind leder en blind, falder de begge i grøften." (Matt. 15,14)

Mange prædikanter i dag ser det som deres opgave at hjælpe de troende til ikke at tvivle på deres tro, hvilket igen er helt anderledes end for bare få årtier siden. En prædikants opgave var dengang - og er heldigvis nogle steder i dag - at tale Ordet så klart som muligt, for derved at afsløre hvis der var noget, der ikke stemte overens med Ordet. Hos nogen skabte det tvivl, og så var prædikantens opgave gjort. Det viste nemlig, at der var noget galt, hvilket forhåbentlig resulterer i, at personen ville vende om til Gud og opleve tilgivelsen.

Og det er tydeligvis meget bedre, frem for at forsætte med at leve i bedrag uden Kristus og uden en dag at kunne stå sin prøve.

Det er Helligåndens opgave at ransage hjerterne og få tvivlen til at forsvinde. Prædikanternes opgave er at tale Ordet, som det er. Vi kan ikke kende, hvad der gemmer sig i folks indre. Derfor er det farligt, når vi som prædikanter begynder at tage den opgave på os. I stedet må vi tale Ordet og så lade Helligånden overbevise mennesker og give dem freden.

Er der skjult synd, eller lever folk uden Kristus, må det komme frem, så de derved kan omvende sig, og Guds fred som overgår al forstand vil igen komme over dem. Så hvis du i denne bog ser noget ud fra Ordet, der ikke stemmer med dit liv, og som rammer dig, så vær taknemmelig - og gør noget ved det.

Det er bedre, at man ser det nu, end det frygtelige skulle ske, at man en dag står over for Jesus og hører ham sige:

"Bort fra mig, jeg kender dig ikke, du som begår synd".

(Matt 7,23)

I dag er der tilgivelse og frelse at finde.

Bekend Jesus som Herre

Vi starter med at kigge på nogle af de ting, Jesus siger om frelsen, og det at bekende ham som ens herre.

”Gå ind ad den snævre port; for vid er den port, og bred er den vej, der fører til fortabelsen, og der er mange, der går ind ad den. Hvor snæver er ikke den port, og hvor trang er ikke den vej, der fører til livet, og der er få, som finder den!”

(Matt. 7,13-14)

Oven på denne øjenåbner forsætter Jesus med at tale om, at vi kan kende folk på deres frugter, altså deres handlinger. Og han fortsætter så advarslen med disse skræmmende ord:

”Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje. Mange vil den dag sige til mig: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn? Og da vil jeg sige dem, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud!” (Matt. 7,21 - 23)

Som vi kan læse ud fra disse vers, er det altså langt fra alle, der kalder Jesus deres ‘Herre’, der rent faktisk kommer ind i Himmelen. Han taler både om, at porten er snæver, og vejen er trang, og at der kun er få, der finder den.

Han taler også om, at han en dag skal sige til mange, der bekender ham som herre: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud!

Så det er altså ikke nok at sige Herre, Herre til Jesus, og så tro at alt er i orden. At sige 'Herre, Herre' til ham er ikke nogen sikkerhed i sig selv, selvom mange i dag tror dette.

Når der står 'Herre' to gange efter hinanden, skyldes det måden man udtrykte sig på i datidens tekster. Hvis vi i dag vil skrive noget, som der skal tryk på, vil vi skrive det med STORE BOGSTAVER, *kursiv* eller med **fed** skrift. Det gjorde man ikke i datidens tekster. Da gentog man i stedet sig selv.

Så når der står 'Herre, Herre', er det i virkeligheden ikke, fordi personen gentager ordet to gange – personen siger 'HERRE' én gang, men fra hjertet og med tryk på. Så når Jesus siger, at det ikke er alle der siger 'Herre, Herre' til Ham, der kommer ind i Himmelen, så tænker han ikke på dem, der står med hænderne i lommen og tygger tyggegummi, mens de halvhjertet mumler: "Jesus er min herre".

Nej, Jesu ord er endnu alvorligere: Her taler han om mennesker, der siger 'Herre' til ham, og som virkelig mener det - i hvert fald på deres egen måde ud fra deres forståelse.

Skræmmende ord, er det ikke? Ikke desto mindre er det Jesu ord, og det faktum må få alle kristne til at stoppe op og vurdere deres liv ud fra, hvad han og resten af Bibelen siger.

I Lukasevangeliet kapitel 6 siger Jesus:

"Hvorfor siger I: Herre, Herre! til mig, når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Luk 6,46)

Ja, det er egentlig et godt spørgsmål?

Hvorfor siger man 'Herre' til ham, hvis man alligevel ikke mener det og ikke handler, som han siger?

Og efter sit spørgsmål fortsætter Jesus med at fortælle lignelsen om at bygge på klippen og ikke på sand, som de fleste kender.

"Enhver, som kommer til mig og hører mine ord og handler efter dem — hvem han ligner, vil jeg vise jer: Han ligner et menneske, der byggede et hus, gravede dybt ned og lagde soklen på klippen. Da der blev oversvømmelse, væltede floden ind imod huset, men den kunne ikke rokke det, fordi det var bygget godt. Men den, der hører og ikke handler derefter, ligner et menneske, der byggede et hus lige på jorden uden sokkel. Floden væltede imod det, og straks faldt det sammen, og ødelæggelsen af det hus blev stor.«" (Luk. 6,47 - 49)

Ud fra denne lignelse fremgår det tydeligt, at forskellen på dem, der bygger på sand, og dem der bygger på klippen netop er, om man gør, hvad han siger eller lader være.

Igen handler det ikke så meget om bekendelse, men om hvordan man faktisk lever. Vi kan nemlig sagtens bekende Jesus som Herre med vores mund, uden at han faktisk er Herre i vores hjerte, og uden at man lever det ud.

Når man taler om at adlyde, vil nogle måske sige, at der så er tale om gerninger, og at kristendom ikke er en gerningsreligion.

Til det vil jeg sige, at man selvfølgelig ikke kan blive frelst af gerninger, men kun ved troen på Jesus. Men en ægte tro vil medføre, at vi adlyder ham i alt, hvad han siger, da vi jo tror på, at det, han siger, er rigtigt og derfor tillidsfuldt lever efter det.

Så vi bliver rigtigt nok ikke frelst af gerninger, men gerningerne vil altid være en naturlig del af troen.
"...En tro uden gerninger er lige så død som et legeme uden åndedræt"(Jak.2,26), minder Jakob, Jesu bror og discipel, sine medkristne om.

Det handler naturligvis ikke om at skulle gøre og præstere en masse. Det er ikke det, jeg siger. Nej, det handler om Jesus og livet indeni, hvilket også vil blive tydeligt længere fremme i bogen.

Det handler ikke om gerninger for gerningernes skyld, men om livet med ham. Et liv, der helt naturligt frembringer gerninger.

Hvis man i dag spørger kristne, hvordan man bliver frelst, vil mange nok sige, at det bliver man ved at tro og bekende Jesus som Herre. Er det ikke, hvad det velkendte vers i Romerbrevet kapitel 10 siger?

„..hvis du med din mund bekender, at Jesus er Herre, og i dit hjerte tror, at Gud har oprejst ham fra de døde, skal du frelses.” (Rom.10,9)

Jo, det er rent faktisk, hvad vi læser. Men det, jeg gerne vil frem til her, er, at selvom dette synes at stå så tydeligt her, så vil mange rent faktisk en dag stå og sige ‘Herre, Herre’ til ham, uden at komme ind i Himmelen.

Når Jesus selv spørger, hvorfor man siger ‘Herre, Herre’ til ham, hvis man alligevel ikke handler efter hans ord, er det fordi det ikke er bekendelsen i sig selv, der frelser. Nej, det er det, der ligger bagved bekendelsen, der frelser. Det, der ligger til grund for, at man bekender ”Jesus er min Herre.”

I Matthæusevangeliet kapitel 21 kommer Jesus med ”Lignelsen om de to sønner i vingården”. Prøv at lægge mærke til, at det ikke er, hvad sønnerne siger, de bliver målt på, men hvad de gør.

”Men hvad mener I? En mand havde to sønner. Han gik hen til den første og sagde: Min søn, gå ud og arbejd i vingården i dag. Men han svarede: Nej, jeg vil ikke! Bagefter fortrød

han og gik derud. Så gik han til den anden søn og sagde det samme til ham. Han svarede: Ja, herre! men gik ikke derud. Hvem af de to gjorde deres fars vilje?» De svarede: »Den første.« Jesus sagde til dem: »Sandelig siger jeg jer: Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige før jer. For Johannes kom til jer og lærte jer vejen til retfærdighed, og I troede ham ikke, men toldere og skøger troede ham. Og skønt I så det, angrede I heller ikke bagefter og troede ham.» (Matt.21,28-32)

Så det er altså ikke alle, der bekender Jesus som Herre, der rent faktisk kommer ind i Himmelen, men kun dem, der har ham som Herre. Dem, der gør Guds vilje, som vi læste i Matthæusevangeliet lige før.

Dette skulle faktisk være en selvfølge og ikke være nødvendigt at tage med, men sådan er det desværre ikke. I dag har vi nemlig sådan et forhold til tro/bekendelse, at man kan tro/bekende et og leve noget andet. Men sådan har det aldrig været meningen, og sådan er det ikke meningen med den tro, Bibelen taler om.

I de næste kapitler vil det blive endnu klarere for dig, hvad sand tro og kristendom er. Det bliver en opdagelsesrejse i Guds Ord, der med garanti bliver spændende – og måske også skræmmende. Den bliver spændende, fordi Guds Ord er sandheden, og det er sandheden, der giver liv og sætter os fri. Og hvis der er noget, vi behøver i dag, så er det sandheden.

Den bliver skræmmende, fordi mørket og bedraget vil blive synligt, når Guds Ord kaster lys på tingene. I denne undervisning vil vi lade Guds Ord vise os tingenes sande tilstand. Og vi vil se, hvor langt vi i virkeligheden er kommet væk fra Gud; hvordan forkert undervisning har betydet, at mange kristne, der tror, de går på den smalle vej, i virkeligheden er blevet vildledt.

Derfor er det så vigtigt, at vi igen og igen ransager os selv, for at se om Kristus virkelig er i os.

Især i disse sidste tider, om hvilke Bibelen siger, at folk skal falde fra den sande tro på grund af forkert undervisning, som Bibelen betegner som *"vildledende ånder og dæmoners lærdomme"* (1. Tim 4,1).

De kristne dengang

Hvad vil det sige at være en kristen?

Jo, hvis vi kigger på os kristne i dag og sammenligner os med, hvad vi læser i Det Nye Testamente, vil vi hurtigt se, at der er noget vi mangler i forhold til, hvordan de levede som kristne dengang. Den kristendom, vi har i dag, er faktisk meget anderledes, end den vi læser om i Bibelen.

Vi som kristne har f.eks. ikke den frimodighed, som vi læser, at disciplene havde. De havde det sådan, at de slet ikke kunne lade være med at fortælle om alt det, de havde set og hørt. (*ApG. 4. 20*)

Som kristne i dag ser vi heller ikke tegnene og underne, som de første kristne gjorde. I Bibelen kan vi læse, at man ligefrem tog Paulus' bælte og lagde på de syge, så de blev helbredt og de onde ånder fór ud (*ApG. 19.11*). Eller at Peter oplevede, at når bare hans skygge faldt på de syge, så blev de helbredt, og de onde ånder fór ud (*ApG. 5.15*).

På mange andre måder kan vi se en forskel mellem dengang og i dag.

Nu er jeg en af dem, der tror på vækkelse, og på at vi kan se danskerne vende om til Gud. Men jeg tror ikke på, at det vi mangler er noget nyt, som verden aldrig før har set.

Jeg tror ikke på, at det er en ny slags kristendom, vi behøver, men i stedet en gammel. Vi behøver at komme tilbage til den kristendom, vi læser, der var i starten. Vi trænger til at komme tilbage til det, Gud havde tænkt.

Vi trænger til at se, hvordan Gud kommer nær og virker i vores midte, som vi kan læse om side op og side ned i Apostlenes Gerninger.

I Bibelen kan vi se, at Gud virkelig virkede stærkt iblandt dem, og hvordan han f.eks. dagligt fjøede mennesker til, som blev frelst (*ApG. 2,47*).

Vi kan læse om, hvordan kærligheden var der. Kærligheden både til Gud og til hinanden (*1. Joh. 4,20*).

Den kærlighed der skjuler mange synder, og som gør, at man var villig til at lægge sit liv ned for hinanden (*Joh. 15,13*).

Ja, der er mange ting, der har forandret sig.

Jeg er overbevist om, at en af årsagerne til, at vi ikke ser det samme liv i dag, er vores misforståelse af, hvad det rent faktisk vil sige at leve med Jesus som Herre. Mange kristne kommer aldrig rigtig derind, hvor det hele for alvor starter. Derind hvor Gud er en del af hverdagen, og hvor vi ser en fortsættelse af Apostlenes Gerninger. Derind hvor det er os, der tjener ham, for at hans vilje kan ske, og hvor det ikke er ham, der skal udføre vores vilje.

En af årsagerne til denne misforståelse - eller til dette bedrag, for det er virkeligt, hvad det er - , tror jeg findes i, at vi ikke rigtigt kender de forskellige ord og udtryk, som Bibelen bruger. Ord som f.eks. "Herre". Eller ord som "kristen" eller "discipel". Vi har givet ordene en anden betydning, end de virkelig har, og vi er derfor aldrig rigtig kommet helt derind, hvor Gud vil have os til at være. Til et punkt, hvor Gud for alvor kan virke i vore døde legemer, som han gjorde det i den første menighed.

Når vi taler om korset, hvilket er det mest centrale i kristendommen, så handler korset netop om død. Jesus døde på korset for at tage vores straf.

Det valg, alle mennesker i dag står overfor, er valget ved korset: Enten dør vi PÅ korset, billedligt talt, og tager vores egen straf, når den dag kommer. Eller også dør vi VED korset, idet vi gør Jesus til vores Herre, for ikke mere at leve for os selv, men for ham, der døde og opstod igen.

Korset kommer ingen udenom, selvom mange gerne vil. At dø fra sig selv er en af nøglerne til det liv, vi læser om i Bibelen - hvis det da ikke er selve nøglen.

Der kan ikke herske nogen tvivl om, at de kristne på apostlenes tid levede anderledes, end vi gør i dag - selvom Gud er den samme i dag, som han var dengang. Så det er ikke kristendommen og Gud, der har ændret sig, men i stedet vores måde at leve på.

Når mennesker søger efter nye definitioner af kristendommen, skal der råbes vagt i gevær.

For det er ikke nye definitioner, vi har brug for.

Det, vi mangler, er en ny demonstration. Og når vi dykker ned i Guds Ord, ser vi snart, hvor vi er gået fejl.

Hvad er en kristen?

Ordet vi skal starte med at se på, er ordet: ”kristen”; et af de ord, vi ofte misforstår. Mange mennesker har nemlig fejlfortolket betydningen af dette lille ord, hvilket faktisk skaber en masse misforståelser. I sidste ende skaber det et bedrag, som gør, at mange tror, de er et sted, hvor de slet ikke er. Mange der tror, at de går på den smalle vej, vandrer i virkeligheden på den brede vej, på vej imod fortabelse.

Mange kristne i dag kan ikke forstå, hvorfor nutidens kristenliv er så anderledes i forhold til Bibelen. Mange steder serveres de bortforklaringer om, at det i dag er en anden tid, og at Gud virker på en anden måde i dag. Men årsagen ligger et andet sted.

En af de væsentligste årsager er, at mange mennesker misforstår ordet ”kristen”, og derved misforstår de også, hvad det vil sige at være en kristen. Derfor mangler de livet, kraften og kærligheden. Værre endnu betyder det også, at mange vil ende i evig fortabelse, hvis der ikke sker noget.

Mange anser sig nemlig som kristen ud fra en fejlagtig forståelse af Ordet. Og når de hører, at de kristne kommer i Himmelen, tror de også, at dette gælder dem. Men mange bygger på noget, der ikke holder den dag, sandhedens time kommer.

Det er utrolig vigtigt, at vi ikke går fejl af dette ords virkelige betydning. Så lad os gå tilbage til stedet, hvor ordet ”kristen” opstod og se, hvad der ligger i ordet.

Hvis man søger på ordet ”kristen” eller ”kristne” i et Bibelleksikon, vil man se, at dette ord faktisk kun findes tre gange i hele Bibelen.

Første gang det fremstår er omkring år 44, altså hele 11 år efter, at Jesus gik her på jorden, og efter at kirken blev født.

”..det var i Antiokia, at man første gang kaldte disciplene kristne.” (ApG. 11,26)

Du har måske hørt nogle undervise om, ‘at være en kristen’ og ‘at være en discipel af Jesus’ er to forskellige ting. Det er en tanke, jeg oplever hos rigtig mange, selvom det ikke er noget, der tales så meget om.

En sådan forståelse går på, at man bliver kristen ved at tro på Jesus, og derved kommer man i Himmelen, når man dør. Når man så er blevet en kristen, kan man gå et skridt videre og blive en discipel af Jesus, hvis man vil det, men det er helt frivilligt. Blandt andet Jesu skrappe krav om, at disciplene må fornægte sig selv, får mange til at vælge blot at være ‘kristne’. Livet som discipel kræver nemlig, at man er helt og fuldt overgivet på alle livets områder, hvilket vi senere skal se på.

Men sandheden er, at man ikke kan skille det 'at være en kristen' og 'at være en discipel' ad. For det er to forskellige ord for én og samme ting. Man kan ikke være en kristen uden at være en discipel.

Vi læser klart i verset her, at det var disciplene, der blev kaldt kristne. Så allerede her udelukkes den mulighed, at der er snak om to forskellige grupper. Hvis det skulle være rigtigt, at man først blev en kristen ved troen på Jesus og senere kunne vælge at blive en discipel, så står det også forkert i verset. Så skulle der jo stå, at det var i Antiokia, at man første gang kaldte de kristne for disciple, og ikke disciple for kristne, som der faktisk står. Man kan altså ikke skelne mellem de to.

De 3000, der kom til tro på Pinsedag, da apostelen Peter talte, blev derfor ikke bare troende eller kristne, som folk nu fortolker disse begreber i dag. Nej, de blev alle disciple af Jesus.

Ordet kristne fandtes nemlig slet ikke på det tidspunkt. Ordet 'kristen' blev jo først introduceret 11 år senere og fremstod faktisk først som et slags øgenavn.

Det var noget hedningerne kaldte disciplene, hvilket kommer fra ordet "Kristus", altså den salvede. De blev kaldt kristne, fordi de på mange måder lignede Kristus i deres måde at leve på. De var efterfølgere af Kristus.

Men det ord, der blev brugt af disciplene og af Jesus selv, var ordet ”disciple”, discipel af Jesus.

Som sagt så står ordet ”kristne” eller ”kristen” kun tre gange i hele Bibelen, og første gang vi støder på det er hele 11 år efter, den første menighed blev startet.

Ordet ”discipel” derimod bliver brugt mere end 200 gange bare i Det Nye Testamente, og det var det ord, alle brugte. Inklusiv Jesus, da han gav missionsbefalingen til sine disciple. På det tidspunkt kendte hverken han eller den øvrige verden til ordet ”kristne”, hvilket er vigtigt, at vi husker.

”Jesus kom hen og talte til dem og sagde: »Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.” (Matt. 28,18 - 20).

Så Jesu befaling var, at man skal gøre folk til hans disciple, idet man døber dem i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, og idet man lærer dem at holde alt, hvad han har befalet. Det er helt det samme i dag.

Lad ingen narre dig til at tro, at en kristen og en discipel er to forskellige ting. Man kan ikke være en kristen og blive frelst, uden at man er en discipel af Jesus, med alt hvad det indebærer.

Discipel

Ordet 'discipel' er - ligesom ordet 'kristen' - et ord, vi ofte misforstår, da det ikke er et ord, vi bruger i vores kultur.

I Bibelen kan man læse, at flere havde deres egne disciple, blandt andre Johannes Døberen og Moses. Disciple var i datidens verden en naturlig del af hverdagsbilledet.

En af de første gange, vi finder at ordet bliver brugt i forbindelse med Jesus, er i Matthæus Evangeliet kapitel 4, hvor Jesus kaldte sine første disciple det.

I Bibelen på hverdagsdansk står der en ordforklaring til disse vers. Det kan hjælpe os til lettere at kunne forstå discipelbegrebet. Der står:

"I datidens kultur foregik undervisningen ofte ved, at man fulgte en mester og lærte gennem eksemplets magt. En discipel er altså snarere en lærling end en studerende. Derfor kalder lærlingene og andre mennesker ofte Jesus for "mester".

Så når Jesus i Matthæus Evangeliet kapitel 4 kaldte sine første disciple, så kaldte han dem til at lægge alt andet væk for at følge ham. De skulle nemlig i en slags lære hos ham, hvor de skulle følge ham og lære af ham, igennem hans liv.

Så et billede, på det at være en discipel, er en slags lærling eller elev.

"En discipel står ikke over sin mester; men enhver, der er udlært, skal være som sin mester" (Luk. 6,40).

Jesu disciple kom altså i lære hos Jesus. Jesus var deres mester, og de fulgte ham.

Noget af det tætteste vi kommer på dette i vores kultur, er det, man kalder ”mesterlære”. Man brugte det meget for nogle år siden, men gør det ikke helt så meget i dag. Den store forskel på mesterlære, frem for at komme i almindelig lære er, at man i mesterlære ikke har det samme skoleforløb som i et almindeligt læreforløb.

I mesterlære lærer man ved at efterfølge og efterligne sin mester, ved eksemplets magt frem for at sidde på en skolebænk. Altså lidt som vi læser om i forbindelse med Jesus og hans disciple. Men på Jesu tid krævedes der meget mere, end at man blot efterfulgte sin mester i otte timer om dagen, for derefter at have fri til at gøre hvad man ville, så det kan ikke helt sammenlignes.

For at kunne forstå den rigtige betydning af, hvad der menes med ordet discipel, må vi sætte os ind i, hvad afsenderen har tænkt med det. Man kan ikke bare sige, at evangelierne var skrevet i en anden tid og kultur, og derfor er det helt anderledes i dag; sådan at vi må bruge vores definition i dag. Nej, vi må lære afsenderen og kulturen på det tidspunkt at kende, for at forstå hvad der menes, når Jesus siger, at vi skal gøre folk til hans disciple.

En af de ting, der var anderledes dengang, var også respekten for autoriteter. Hvis vi f.eks. i dag kigger på respekten for

forældre, politiet og skolelærere. Så vil vi tydelig kunne se at dette virkelig er forsvundet hos ungdommen i dag, frem for bare 20 år siden. Det ligger i dag i kulturen at vi selv vil bestemme og afgøre, hvad der er ret og forkert, det skal ens lærer eller politiet i hvert fald ikke sige til os. Denne mangel på respekt gælder desværre også i høj grad folks forhold til Jesus i dag. Han skal ikke bestemme, jeg vil selv, det er mit liv osv.

Men når Jesus sagde, at vi skal gøre folk til hans disciple, mente han, at enhver, som vil være hans discipel skal lægge sit liv ned for at følge og lære fra ham – at lytte til ham og adlyde hvad han siger.

Datidens forståelse af discipelskab kommer tydeligt til udtryk i evangelierne, hvor vi ser, hvordan disciplene hele tiden var sammen med Jesus, lærte og gjorde det, han sagde til dem. Eller i det mindste prøvede på det. De var nemlig også langt fra fuldkomne. Men det hjalp efter pinsedagen, da Helligånden kom over dem for at hjælpe dem til at adlyde.

Vi har indtil nu set, hvordan ordet ”kristen” faktisk er noget, der opstod som et øgenavn og ikke var brugt i starten og i den første menighed. Hverken Jesus eller de første disciple brugte dette ord. Ordet fremgår kun tre gange i hele Bibelen, mens vi ser, at ordet ”discipel” står over 200 gange bare i Det Nye Testamente.

Vi ser, at Jesus sagde, at det handler om, at folk skulle gøres til hans disciple. Det sker ved, at man bliver døbt til at tilhøre ham, og ved at følge ham og lære at adlyde hans befalinger. Eller sagt med andre ord, så skulle alle i lære hos Jesus. Et liv hvor man følger ham tæt.

Det er altså vigtigt, at vi forstår ordene korrekt for ikke at gå fejl af, hvad Gud har tænkt med os.

Prøv nu for eksempel at læse disse udtalelser, som alle er nogle, jeg har hørt flere gange:

- ~ Jeg er en kristen, men bare på min egen måde.
- ~ Jeg er en kristen, men jeg går ikke så meget op i det.
- ~ Jeg er en kristen, fordi jeg er både døbt og konfirmeret.
- ~ Jeg er en kristen, men tror ikke på Bibelen.
- ~ Jeg er en kristen, men tror ikke på alt det med Jesus som Guds søn.

Nu prøver vi så at bruge det korrekte ord, nemlig discipel. Prøv så at læse disse samme udtalelser, mens du tænker på, hvad du netop har lært om sandt discipelskab.

- ~ Jeg er en discipel af Jesus, men bare på min egen måde.
- ~ Jeg er en discipel af Jesus, men jeg går ikke så meget op i det.
- ~ Jeg er en discipel af Jesus, fordi jeg er både døbt og konfirmeret.

- ~ Jeg er en discipel af Jesus, men tror ikke på Bibelen.
- ~ Jeg er en discipel af Jesus, men tror ikke på alt det med Jesus som Guds søn.

Jeg håber, du begynder at se bedraget, når det kommer til ordet ”kristen”.

Dette er faktisk noget, der er meget alvorligt og viser, hvor langt væk fra den oprindelige kristendom, vi er kommet. Det viser, at vi er kommet væk fra den sunde lære. Det er jo tydeligt, at man ikke kan komme med disse udtalelser, som mange gør i dag. Mange kristne i dag har en forståelse af livet med Gud, der er helt forkert, og som faktisk viser, at Jesus ikke er deres Herre og frelser.

Det er chokerende at tænke på, at der faktisk er utrolig mange i dag, der virkelig ingen problemer har med at sige de ting, vi læste før. De ser ikke konflikten.

Bedraget ligger ikke bare i, at folk misforstår ordet ”kristen”, men de har misforstået, hvad det ifølge Bibelen vil sige at leve med Jesus. Det handler ikke om ordkløveri, men om hvordan vi lever, og hvad vi tror. Det handler om, at mange lever i et bedrag og vil en dag gå fortabt, hvis de ikke vender om inden.

Frelsen ligger nemlig ikke i, at man kalder sig selv et øgenavn, som ordet ”kristen” i virkeligheden er.

Den ligger i, at man er en discipel af Jesus. Ikke min discipel, ikke nogen præsts discipel, men Jesu discipel.

Vi er først og fremmest Jesu disciple. Vi skal selvfølgelig følge den, der går foran os, men flyttes vægtlægningen fra Jesus til vores ledere og menneskelige forbilleder, kan det misbruges til at få magt over andre. Og det er det desværre blevet nogle steder. Men det er Jesus, som har magten, og det er Ham, det handler om - også selvom han bruger ledere til at vise vejen. Derfor handler det om, hvad han siger til os i dag, igennem sit ord, Bibelen. Det handler om, at vi søger ham og lader Helligånden åbenbare, hvem han er, og hvad han siger til os.

Jesus siger mange ting om det at være hans disciple. En af tingene, der viser, at vi er hans disciple, er netop, at vi bliver i hans ord, hvilket også er det, der hindrer os i at blive forført.

»Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie.«

(Joh. 8,31 - 33)

En kristen bliver i Jesu ord. Med andre ord, han eller hun læser og studerer Bibelen og adlyder, hvad ordet siger. Det er ikke muligt at være Jesu discipel uden at adlyde hans ord. Det er umuligt at være en kristen, for nu stadig at bruge det ord, de fleste bruger, uden at tro på Bibelen og leve efter den.

Ordet - eller Bibelen - er det, vi skal leve af. Vi skal igennem Ordet lære sandheden at kende, og den skal sætte os fri. Det er igennem Ordet, at vi lærer Jesus at kende, som vejen, sandheden og livet.

Nogle vil kalde det at leve efter Bibelen for fundamentalisme. Og det er korrekt. For ordet ”fundamentalisme” kommer af at bygge på et fundament, hvilket i dette tilfælde er Bibelen.

Vi, som er kristne, skulle gerne alle være fundamentalister. Ja, nu ved jeg, at det ord giver en negativ klang i dag, da mange tænker på Islam og dens fundamentalister, men det er ikke farligt at bygge på Bibelens klippegrund.

Tværtimod gør Jesus det klart, at hvis man vil bygge på klippen, er det ikke nok at vide, hvad ordet siger; man må også leve efter det.

Hvad der ellers kræves af det, at være Jesu discipel, står flere steder rundt omkring i de forskellige evangelier. Men sammen med disse, er det også vigtigt, at vi husker, hvad Jesus samtidig siger:

”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtomodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.«
(Matt. 11,28 – 30).

Vi kan nemlig hurtigt, men fejlagtig tage et tungt åg på os selv, når vi læser Jesu ord til os.

Men når vi er døde fra os selv, og vore egne ambitioner også er døde, er det at adlyde slet ikke noget problem. Det er da ikke nogen tung byrde, men snarere en fornøjelse.

Så det sværeste er altså ikke at skulle adlyde vores herre, men snarere at skulle dø fra sig selv. Det er dér, kampen står.

Samtidig finder vi kraften til at adlyde i Jesus, så det ikke er noget, vi skal præstere i egen kraft. I ham finder vi alt, hvad vi har brug for, også kraften til at følge ham.

Dette skal ikke bruges som en undskyldning til at udgå at adlyde ham, men som en hjælp til at vide, at det, vi behøver for netop at adlyde, findes igennem fællesskabet med ham. Det skal vi se mere på senere.

Kristi slave

I Efeserbrevet kapitel 6 taler Paulus en overgang til slaverne om, hvordan de skal tjene deres jordiske herre. Han forklarer dem, at de skal tjene dem, som var det Kristus, de tjente.

”Slaver, adlyd jeres jordiske herrer, som var det Kristus, med frygt og bæven og af et oprigtigt hjerte.” (Ef.6,5)

Slaverne skulle altså tjene deres jordiske herre på samme måde, som hvis det var Kristus, de tjente, hvilket er med frygt og bæven og af et oprigtigt hjerte.

Men er det egentligt ikke en lidt voldsom sammenligning? At tjene Kristus har da ikke noget at gøre med det, at være en slave, eller har det?

Sandheden er, at hvis man dykker ned i Bibelen på grundsproget, vil man faktisk se, at det samme ord, som her og andre steder oversættes til ”slave”, i andre bibelske sammenhænge er oversat til ”tjener”. Og det er nu, at det for alvor bliver rigtig spændende.

Ordet, der her i Efeserbrevet er oversat til slave, er ”doulos”. Sammenhængen, det er skrevet i, gør det tydeligt, at ”slave” her er den korrekte oversættelse af ordet.

Det samme gælder Paulus' brev til Titus, hvor han i en passage i teksten igen henvender sig til slaverne.

"Slaverne skal underordne sig under deres herrer i ét og alt og rette sig efter dem uden at sige dem imod..." (Tit. 2,9)

Men selvom man flere steder kan se, at dette ord "doulos" korrekt er oversat til "slave", så er det samme ord mange andre steder i stedet oversat til "tjener". Et eksempel finder vi i en af Jesu lignelser i Matthæusevangeliet:

"Det er som med en mand, der skulle rejse til udlandet og kaldte sine tjenere til sig og betroede dem sin formue"

(Matt. 25,14)

Da ordet altså igen er "doulos", kunne det derfor være oversat til slaver i stedet for tjenere: En mand kalder sine slaver til sig og betror dem sin formue.

Et andet sted, hvor ordet er oversat til tjener, er episoden, hvor Jesus vasker disciplenes fødder:

"Sandelig, sandelig siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og en udsending ikke større end den, der har sendt ham.." (Joh.13,16)

Igen kunne der ligeså godt stå: En slave er ikke større end sin herre. Ordet er det samme, som Paulus bruger, når han tiltaler slaverne i sine breve.

Der er altså flere steder i Bibelen, hvor der i stedet for tjener kunne stå slave. Og dette er ikke helt uvæsentligt, for at være en tjener har nemlig en noget anden betydning end at være en slave, hvilket vi kommer meget mere ind på.

Lad os vende tilbage til verset i Efeserbrevet igen. Men denne gang tager vi næste vers med, for at vi endnu tydeligere kan se, hvordan man oversætter samme ord til to forskellige ting.

"Slaver (doulos), adlyd jeres jordiske herrer, som var det Kristus, med frygt og bæven og af et oprigtigt hjerte, ikke som øjentjenere, der vil stå sig godt med mennesker, men som Kristi tjenere (doulos), der af hjertet gør Guds vilje. (Ef.6,5 - 7)

Altså man har her valgt at oversætte ordet til "slave" det ene sted og til "tjener" det andet. Men faktisk skulle der stå dette:

"Slaver, adlyd jeres jordiske herrer, som var det Kristus, med frygt og bæven og af et oprigtigt hjerte, ikke som øjentjenere, der vil stå sig godt med mennesker, men som Kristi slaver, der af hjertet gør Guds vilje. (Ef.6,5 - 7)

Spændende ikke?

For det siger nemlig noget helt andet, når man bruger udtrykket Kristi slave, i stedet for Kristi tjener. Ordet slave skaber formentligt et noget andet billede i dit hoved, men

efterhånden som du tænker over betydningen vil du måske, lige som jeg, finde tanken mere befriende end hæmmende.

En slave har nemlig ikke så mange bekymringer. Han skal ikke bekymre sig om at skaffe penge eller bekymre sig om fremtiden. Nej, hans eneste opgave er at gøre, hvad hans Herre siger.

Til gengæld kan vi leve i tro på, at Gud hver måned sørger for pengene – det er da befriende! Selvfølgelig er det ikke dermed sagt, at vi skal sætte os i et hjørne med hænderne i skødet. En slave har ikke sin egen vilje, men tjener og gør, hvad der er sin herres vilje. Det er, hvad det vil sige, at være en kristen.

At være en kristen er at være en discipel og en efterfølger af Kristus. At være en kristen er at være en Kristi slave, én der gør, hvad hans herre ønsker.

Paulus forstod dette, ligesom enhver anden i hans samtid. Det er, hvad det vil sige at følge Jesus:

”(Jesus) døde for alle, for at de, der lever, ikke længere skal leve for sig selv, men for ham, der døde og opstod for dem.”
(2. Kor.5,15)

”..når vi lever, lever vi for Herren, og når vi dør, dør vi for Herren. Hvad enten vi altså lever eller dør, tilhører vi Herren.”
(Rom. 14,8)

Hvis vi begynder at bruge disse stærke ord - ”discipel” eller ”slave” - i stedet for ordet ”kristen”, som i dag er ødelagt og misbrugt, så vil vi se tingene, som de virkelig er, og bedraget, mange lever i, vil blive afsløret.

Jesus siger til alle dem, der vil følge ham:

”Henvendt til alle sagde Jesus: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig. For den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal frelse det.”

(Luk.9,23 - 25)

Dette forstod de på Jesu tid. Dette var, hvad Paulus, Peter, Johannes og de andre disciple levede i – de forstod, at de nu tilhørte en anden. Og for dem var dåben tegnet på, at man ikke mere levede for sig selv. I dåben blev de døbt til at tilhøre Kristus.

Det smukke i dette er, at når vi lægger vore liv ned for Jesus, som hans slaver, vil han ikke kalde os slaver. For når vi lægger vore liv ned for ham som slaver, kalder han os venner:

”Jeg kalder jer ikke længere tjenere (slaver), for tjeneren (slaven) ved ikke, hvad hans herre gør; jeg kalder jer venner, for alt, hvad jeg har hørt af min fader, har jeg gjort kendt for jer.” (Joh.15,15-16)

Dette vil jeg komme tilbage til senere.

Lige nu er det vigtigste dog at forstå, at det er lige så korrekt, hvis ikke mere korrekt, at sige at vi er Kristi slaver, i stedet for Kristi tjenere. Vi er hans slaver, hvilket betyder, at han er vores Herre, og vi adlyder ham.

Prøv igen at se på de udtalelser, som så tit lyder i dag. Og prøv derefter at sætte ordene "Kristi slave" ind og se forskellen.

- ~ Jeg er en kristen, men bare på min egen måde.
- ~ Jeg er en kristen, men jeg går ikke så meget op i det.
- ~ Jeg er en kristen, fordi jeg jo er døbt og konfirmeret.
- ~ Jeg er en kristen, men tror ikke på Bibelen.
- ~ Jeg er en kristen, men tror ikke på alt det med Jesus som Guds søn.

Prøv nu at høre denne udgave.

- ~ Jeg er Kristi slave og tilhører ham, men bare på min egen måde.
- ~ Jeg er Kristi slave og tilhører ham, men jeg går Ikke så meget op i det.
- ~ Jeg er Kristi slave og tilhører ham, fordi jeg jo er døbt og konfirmeret.
- ~ Jeg er Kristi slave og tilhører ham, men tror ikke på Bibelen.
- ~ Jeg er Kristi slave og tilhører ham, men tror ikke på alt det med Jesus som Guds søn.

Kan du se, hvilket bedrag rigtig mange i vores land lever i? Utrolig mange går rundt og kalder sig kristne, men er hverken disciple eller slaver af Kristus. De er stadig deres egen herre, og lever som de selv vil. Rigtig mange vil en dag gå fortabt på den konto, da der ikke er frelse noget andet sted end hos Jesus Kristus og det med ham som Herre.

Mange tror, alt er i orden, uden at det er det. Mange tror, at de er kristne og derfor er på vej til himlen, men de har i virkeligheden aldrig gjort Jesus til deres Herre og lever derfor i et bedrag.

Så næste gang du bruger eller hører ordet "kristen", så tænk over dette:

Ordet "kristen" blev ikke brugt i starten af den første menighed, og heller ikke Jesus brugte det. Det eksisterede slet ikke på det tidspunkt, hvor Jesus levede her på jorden. Faktisk står ordet "kristen" kun tre gange i hele Bibelen og nævnes første gang hele 11 år efter, at den første menighed blev startet.

Ordet "kristen" var noget, man kaldte Jesu disciple som et slags øgenavn. Noget, man kaldte dem, der havde lagt hele deres liv ned for at følge Jesus som Herre og frelser - hvilket burde være det samme i dag.

At være kristen handler derfor om at være en discipel af Jesus, altså en lærling og en efterfølger af ham. En, der bliver i hans ord og gør, hvad han siger.

Ordet ”discipel” står over 200 gange i Det Nye Testamente, hvilket må siges at være noget mere end de tre gange, ”kristen” står nævnt.

Det handler ikke om, at man kalder sig en kristen eller en discipel. Det handler om, at man lægger sit liv ned for ham og bekender ham som Herre. Det vil sige, at man bliver hans slave, hvilket ordet ”doulos” henviser til. Også det ord er hyppigt brugt i den originale tekst, nemlig hele 125 gange.

Tænk over dette næste gang, du hører ordet ”kristen” blive brugt.

Ikke på vores egen måde

Spørger du den almindelige dansker, om han eller hun er kristen, vil de fleste i dag svare ja.

Spørger du derimod, om han eller hun er en discipel af Jesus, vil størstedelen nok kigge underligt på dig og sige: "En discipel? Hvad taler du om?" Årsagen er, som vi har set, en udbredt misforståelse af ordet "kristen".

Men et andet stort problem er, at mange i dag tror, det er i orden, at man laver sin egen definition af, hvad det vil sige at være kristen. Når du spørger en dansker, om han er kristen, vil du derfor ofte få svaret: "Ja, det er jeg", for hurtigt at få tilføjet, "- men på min egen måde".

Spørger du videre, om de mener, de vil komme i Himlen, når de dør, vil de sige: "Ja, det tror jeg. Jeg er nemlig også et godt menneske".

Dette er, hvad jeg har oplevet rigtig mange gange, når jeg har snakket med mennesker om Gud og det evige liv. Deværre giver hjemmelavede definitioner af tro eller endda et forbilledligt liv ikke ifølge Bibelen adgang til Himlen.

For det første vil ingen nogensinde kunne komme i Himlen på grund af sine egne gerninger. Hvis det var en mulighed, så ville der ikke være nogen grund til, at Kristus skulle dø for os.

Nej, gerninger kan umuligt frelse nogen, for alle har syndet, som Bibelen siger. Dette skal vi se på om lidt.

Samtidig er ”kristen på sin egen måde” også helt udelukket som mulighed.

Prøv at forstille dig, at du en dag bliver stoppet i trafikken af en mand, som siger, at han er fra politiet og vil give dig en bøde på 500 kr. for en forseelse, du ikke rigtig forstår. Du spørger ham derfor, om du må se hans politiskilt, da det hele virker lidt underligt. Han svarer dig, at han ikke har noget politiskilt. Du spørger ham så igen, om han virkelig er en politimand, hvortil han svarer: ”Ja, jeg er en politimand, men jeg er en politimand på min egen måde”. Og i samtalen viser det sig snart, at han ikke har taget en uddannelse eller gjort, hvad der ellers kræves for at blive en politimand. For som han siger: ”Det virkede for svært, derfor valgte jeg i stedet at blive det på min måde”.

Ville du betale de 500 kr. til ham? Nej, selvfølgelig ikke, for han er jo ikke en rigtig politimand men bare en fupmager. Han er faktisk en kriminel, da det nemlig er kriminelt at udgive sig for at være en politimand, når man ikke er det.

Sandheden er, som vi alle ved, at man ikke kan være en politimand på sin egen måde. Det er simpelthen umuligt.

At være en politimand indebærer nemlig, at man har taget en uddannelse, kender reglerne og arbejder under regeringen.

På samme måde er det helt udelukket at være en kristen på sin egen måde. At være en kristen indebærer nemlig, at man er en discipel af Jesus, kender Guds ord og arbejder under Gud - for nu at blive ved sammenligningen med politimanden.

Udtalelsen, ”jeg er en kristen, bare på min egen måde”, er derfor lige så fjollet som udtalelsen: ”Jeg er en politimand, bare på min egen måde”.

Det andet sted, hvor mange danskere går fejl, er, når vi tror, at vi kan komme i Himlen ved at være gode mennesker.

Intet menneske er nemlig god nok til Himlen. Frelsen skyldes ene og alene Jesus Kristus. Det handler ikke om, at vi tager nogle af vores ”gode” gerninger, så lidt af ham, blander det sammen og skaber en vej til himlen.

Nej, frelsen skyldes ene og alene ham - det er derfor ene og alene på hans måde, vi kommer til Himlen. Mange synes måske, at de i deres egne øjne er gode mennesker, men sandheden er, at vi alle har syndet og fortjener evig for-tabelse i Helvede.

Prøv bare at tage ‘de ti bud’ fra 2. Mosebog, kapitel 20 og se, om du bare én gang har overtrådt et af dem.

For har du bare én gang overtrådt et af budene, er du skyldig i dem alle.

”Den, som ellers overholder hele loven, men fejler blot på ét punkt, er blevet skyldig i dem alle.” (Jak.2,10)

Så har du bare en gang stjålet noget eller begæret en anden end din ægtefælle, så er du skyldig og fortjener faktisk Helvede. Og gennemgår du budene én for én og læser, hvad Jesus siger om dem, vil du hurtigt se, at det faktisk står rigtig skidt til.

Se for eksempel hvad Jesus siger om budet ‘Du må ikke begå drab’. Lad mig spørge dig, om du nogensinde har dræbt nogen?

Svaret er nok nej. Men prøv så at læse, hvad Jesus siger om det at begå drab:

”I har hørt, at der blev sagt til vores forfædre: ”Du må ikke begå drab”. Hvis nogen gør det, skal de stilles for retten. Men jeg siger jer: Den, der blot bliver vred på en af sine nærmeste, burde stilles for retten. Og den, der kalder en anden en forbandet idiot, burde straks stilles for en domstol. Og de, der kalder andre for ugudelige tåber, fortjener selv at blive kastet i Helvedes ild.”

(Matt. 5,21-23 Bibelen på hverdagsdansk)

Så ud fra dette Jesus siger her, så er vi alle mordere, da vi alle har gjort det, han siger her. Det vil sige, at vi alle fortjener at blive kastet i Helvedes ild.

Når vi taler om det at være et godt menneske, så er vores problem, at vi igen laver vores egen definition af, hvad det vil sige at være et godt menneske. Oven i dette kommer, at vi ofte sammenligner os med de forkerte.

Vi er så hurtige til at sammenligne os med vore naboer eller venner og ud fra sammenligningen at konkludere, hvordan det står til med os.

Det gælder både, når vi skal se, om vi er gode mennesker, og om vi er gode kristne.

Men Bibelen advarer imod den type sammenligning. I stedet taler Bibelen om, at Ordet er spejlet, som vi skal se os selv i. Det er ud fra Ordet, vi kan se, hvordan det står til og ikke ud fra noget andet. Kun sådan kan vi undgå at blive ført vild.

Som jeg sagde i starten, så vil vores sammenligning med andre mennesker, let blive som en blind, der leder en blind:

"Lad dem være, de er blinde vejledere for blinde; og når en blind leder en blind, falder de begge i grøften." (Matt.15,14)

Lad os tage et eksempel mere, for at du kan se, at du i bibelsk henseende ikke er et godt menneske, men faktisk er skyldig over for Gud, når vi taler om gerninger.

Bibelen siger, at ingen løgner har adgang til Himmelen.

Har du nogensinde løjet?

Måske synes du ikke, det er så slemt at lyve - og især ikke slemt nok til at blive kastet i Helvede i al evighed.

Men prøv at se her.

Hvis man lyver over for en lille dreng eller pige på f.eks. 3 år, hvad kan de så gøre én? Svaret er: Ingenting. Hvis man så lyver over for ens ægtefælle, hvad kan ens ægtefælle så gøre? Jo, vedkommende kan blive sur og gøre forskellige andre ting, afhængigt af hvordan personen er. Hvad hvis man lyver overfor ens chef på arbejdspladsen, hvad kan han så gøre? Jo, han kan fyre én. Hvad hvis man lyver overfor regeringen inde i en retssal? Jo, så kan man faktisk få en bøde eller blive kastet i fængsel.

Ser du, den samme løgn kan have vidt forskellige konsekvenser, alt efter hvem man står overfor.

Det vi så må forstå er, at når vi lyver, er det ikke bare over for nogle personer vi lyver. Nej, det er også overfor Gud, vi lyver. Det er nemlig ham, der har givet os livet, og når vi lyver, er det faktisk over for ham, at vi lyver.

Derfor er løgn nok til at kaste mennesker i Helvede i al evighed. Så at tro at man kommer i Himmelen, fordi man er et godt menneske, er udtryk for, at man ikke kender Gud og hans ord. Dette er virkelig et kæmpe bedrag, som har ført rigtig mange til fortabelse.

Vi er alle skyldige, og frelsen ligger ene og alene i Jesus. Vi tager imod den, når vi gør Jesus til vores Herre og frelser. Vi kan på ingen måde, gøre os fortjent til noget over for Gud. Nej. Det handler alt sammen om at tage imod hans nåde og tilgivelse.

Hverken du eller jeg er noget godt menneske, og går det efter fortjeneste, så vil vi gå fortabt. Frelsen skyldes ene og alene Jesus Kristus og hans offer på korset.

Det er meget vigtigt, at vi forstår dette. Så vi ikke begynder at købe os ind hos Gud, ved at tro at gode gerninger kan frelse os. Nej, det eneste vi kan gøre er, at sige: "Herre, her er jeg. Frels mig. Vis mig din nåde, og tag imod mig som jeg er".

Når vi gør dette, vil han tage imod os. Ikke pga. os selv, men pga. ham. Gud elsker os og længes efter os. Det viste han os, da han gav os tilgivelsen ved sin søn, Jesus Kristus.

"For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." (Joh. 3,16 - 17)

Mange "kristne", få disciple

At leve som en kristen kan altså ikke foregå på vores egen måde. At være en kristen kan kun ske på én måde, og det er på hans måde. Når vi taler om at komme i Himlen som resultat af vores gode gerninger, er det også helt udelukket. Frelsen skyldes ene og alene ham, og det han har gjort for os.

Men prøv så at tænke på dem, du kender, der siger, de er kristne. Spørg så dig selv, om de egentlig bare er kristne på deres egen måde, eller om de virkelig lever som disciple af Jesus, med alt hvad det indebærer?

Spørg så dig selv, om de virkelig har gjort Jesus til deres Herre, eller om de stadig lever for dem selv og deres eget? Nogle kan sige ja til dette, men vi har desværre rigtig mange "kristne" i vores land, som ikke lever med Jesus som Herre og frelser. Vi har mange "kristne", men kun få disciple.

Vi har mange, der lever i et selvbedrag, og som Bibelen siger, vil de en dag høre Jesus sige. "Jeg kender dig ikke. Bort fra mig, du som begår synd". En uhyggelig tanke.

Når Bibelen igen og igen taler om, at vi skal passe på ikke at blive ført vild, må det siges at være yderst aktuelt. Dette budskab virker utvivlsomt meget radikalt, men det er radikalt, fordi vi netop er kommet så langt væk fra sandheden.

Frafaldet har sneget sig ind så tilstrækkeligt langsomt, at vi ikke har opdaget, hvor galt det faktisk står til. Mange kristne i dag er slet ikke klar over, at de faktisk ikke lever efter Bibelen og det, den siger om at leve med Jesus som Herre. De sammenligner sig i stedet med mennesker omkring dem, og med hvad vores kultur siger om at være en kristen.

Og mange har på den måde fået den forestilling, at man godt kan have Jesus som frelser uden at have ham som Herre. Men denne mulighed gives der ikke.

Stil også dig selv spørgsmålet:

Er jeg en discipel af Jesus?

Er han min Herre eller lever jeg stadig for mig selv?

Hvis du kommer frem til, at du heller ikke er en discipel af Jesus, må du gøre noget ved det, inden det er for sent. Derefter må du advare dem, du kender, der lever i samme bedrag.

Må denne bog være med til at afsløre dette bedrag, så at mange vil gøre Jesus til deres Herre og blive frelst.

Må kirkerne begynde at tale evangeliet som det er, og ikke som vi har gjort det til i dag.

Vores evangelium i dag skaber måske nok "kristne", men kun få af dem er faktisk disciple og slaver af Kristus, når det kommer til stykket.

I begyndelsen af denne bog nævnte jeg Jesu advarsel om, hvordan mange mennesker en dag vil sige "Herre, Herre" til ham, hvortil han svarer: "Jeg har aldrig kendt jer, bort fra mig I som begår synd".

Når Bibelen andre steder taler om, hvordan kærligheden i de sidste tider vil blive kold og mange falde fra troen, er det netop fordi de lytter til forkert undervisning.

At adlyde Jesus

En af de største afguder i vores land er vores penge og materialisme. Dette er virkelig blevet en afgud for rigtig mange.

På grund af materialisme har mange nemlig ikke tid til at tjene Gud. Eller sagt på en anden måde, de vælger at bruge deres liv på at arbejde og tjene penge, i stedet for at bruge den på Gud. Det handler nemlig ikke om, at man ikke har tid nok. Det handler alt sammen om prioritering.

Alle mennesker har den samme tid, men ikke alle mennesker sætter sig i de samme situationer. Man kan bare ikke få denne verden og dens fornøjelser og samtidig tjene Gud.

Det er enten-eller, siger Jesus klart:

”Ingen slave kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.» (Luk. 16,13)

Igen er det ordet ”doulos”, der bruges, som her korrekt er oversat til slave. Ingen slave kan tjene to herrer. Det siger sig selv, at det er umuligt. Derfor må vi vælge.

Jeg håber, du forstår, at jeg ikke skriver sådan for at dømme dig eller andre. Men jeg ønsker at tale det, der står i Bibelen, og så må Helligånden komme og overbevise os.

Men som jeg startede med at skrive, så tror jeg, dette er årsagen til, at mange i dag ikke ser det liv, som vi læser i Bibelen. Vi har nemlig misforstået denne meget væsentlige del af kristendommen, nemlig hvordan man bliver en kristen, og hvad det vil sige at være en kristen.

Når dette er på plads, vil man også opleve, at Gud i dag er den samme, som han var dengang. Man vil da opleve ilden, kraften og fællesskabet med Gud, som de første kristne gjorde det.

Det handler altså om, at hvad Guds ord siger, er sandt. Det handler om, Kristus virkelig er i os, eller om vi er blevet bedraget.

"Se nøje på jeres egne liv! Prøv efter, om I virkelig lever i troen på Kristus. Hvis ikke Jesus Kristus bor i jer, består I ikke prøven!" (2. Kor. 13. 5 Bibelen på hverdagsdansk.)

Nu siger jeg ikke, at du skal kaste alt, hvad du har i hænderne og løbe ud på gaden for at forsøge at adlyde Kristus af ren frygt.

Faktisk handler det ikke bare om at adlyde, selvom det kan lyde sådan, for adlyder vi af forkerte motiver, gavner det ikke meget. Da bliver det nemlig til gerninger, og noget vi gør for at behage Gud, hvilket er forkert.

Det handler om noget, der er meget større end gerninger. Det handler om, at Kristus er i os og vi i ham.

Det handler om, at vi bliver i ham og hans ord; at vi lader Helligånden vise os, hvem vi er i ham, og hvordan vi skal leve. Det handler om, at det kommer indefra som liv og ikke som døde gerninger.

Nogle har spurgt mig, hvorfor jeg ikke bare lever for mig selv, og om det ikke er træls at skulle gøre det, Gud siger til mig.

Sådan en udtalelse falder direkte til jorden, for intet er mere fejl end dette. Mit problem er ikke at adlyde det, Gud siger til mig. For når han kalder mig til at gøre noget, så ved jeg, at det bliver godt, for da er han med hele vejen igennem.

Så når han taler igennem Bibelen eller direkte til mig om noget, jeg skal gøre, tænker jeg: "Yes, fedt, det bliver godt."

Jeg kan lige komme med et lille eksempel på dette.

Januar 2009 faster jeg i 40 dage i forbindelse med bogen og det Gud arbejder i mig, når det kommer til at være en discipel. Den 39. dag i fasten sker der noget rigtig stærkt. Jeg går på en af mine bønneture, hvor jeg pludselig oplever, at Gud taler meget tydeligt: "Tag til Nakskov!"

Jeg bliver helt begejstret over dette og skynder mig hjem for at fortælle det til min kone Lene. Mens jeg fortæller om dette græder jeg over denne stærke oplevelse, at høre Gud tale så tydeligt.

Der er virkelig ikke noget større end tydeligt at høre hans tale. Så dagen efter tager vi hele familien til Nakskov, hvor vi ville være nogle dage hos nogle venner. Dette bliver nogle dage, hvor Gud virkelig arbejder meget i os.

Om søndagen taler jeg i en menighed, hvor jeg bl.a. beder for én, der har et ødelagt knæ. Efter at have bedt for ham kunne han gå op og ned af trapperne, uden at det knirkede i knæet. Efter mødet står han med knæet og venter begejstret på at snakke med mig. Han spørger meget spændt: ”Hvornår var det lige, at Gud sagde, at I skulle tage til Nakskov?”

Jeg svarede ham, at det var torsdag eftermiddag.

Han siger derefter: ”Wow”, hvorefter han fortæller, at han mandag, tirsdag og onsdag havde været inde på vores hjemmeside OplevJesus.dk, imens han havde bedt til Gud: ”Gud, vil du ikke nok sende Torben Søndergaard til Nakskov, så han kan bede for mig, så jeg kan blive helbredt?”

Så dette var utrolig stærkt for både ham og for os. Tænk, at han i tre dage havde bedt Gud om at sende mig til Nakskov, hvorefter Gud tydeligt taler til mig om at tage til Nakskov. Denne oplevelse har virkelig sat en masse tanker i gang hos os.

Da vi nogle dage efter kommer hjem fra Nakskov, kunne vi mærke, at der var sket noget i os.

Det er fantastisk at opleve sådan noget. Når man oplever noget sådant, ønsker man bare mere. Man ønsker at gøre det, Jesus beder en om, da man ved, at han har styr på vores liv, når vi adlyder ham. Også selvom vi ikke altid lige ser det her og nu. Men at adlyde ham er altid det bedste for os.

Han elsker os, og at adlyde ham er det største, vi kan gøre her i livet. Vi skylder ham det. At adlyde, er ikke noget problem, når man er grebet af ham. Det føles ikke som et offer, men er snarere lige som, når man er forelsket.

Det starter ikke med, at vi skal gøre en masse. Det starter med, at vi kommer til ham og lærer ham at kende, som den han er. Det handler om at gribe ham og blive forelsket. Derefter kan vi begynde at gøre det, vi skal, for da vil det komme som liv indefra og ud.

Så føler du det som gerninger, så stop op, læg tingene fra dig og søg ind til Jesus. Kristenlivet er liv og ikke gerninger og tunge byrder.

Hvilken fantastisk Herre

Når vi taler om at være en slave af Jesus Kristus, opstår der et problem. Problemet er den meget negative betydning, som det ord har i dag.

Når man nævner ordet ”slave”, tænker mange nemlig på slaveriet i USA frem til slutningen af 1800-tallet. Eller på slaveriet i Sydeuropa, som millioner af sorte fra Afrika blev solgt til.

Slaveriet er for os et billede på undertrykkelse og på noget, der er meget negativt. Det er måske også årsagen til, at Bibeloversætterne i stedet for at oversætte ordet ”doulos” til slave, valgte at oversætte det til tjener. Men at være en slave behøver faktisk ikke at være noget negativt. Det afhænger nemlig helt af, hvem man er slave under. Det afhænger fuldstændigt af, hvordan slavens herre er.

Hvis slaveejeren er rigtig ond, kan det gå hen og blive rigtig forfærdeligt og undertrykkende at være slave. Men er slavens herre rigtig god, kan det faktisk være fantastisk og befriende.

Da slaverne i Amerika fik deres frihed igennem den amerikanske borgerkrig i 1861-1865, valgte mange slaver faktisk at blive hos deres herre, i stedet for friheden.

De anså det nemlig ikke som noget negativt at være en slave de steder, hvor de tjente. Mange af dem anså sig selv som frie og ikke som slaver, selv om det var, hvad de var. De elskede nemlig deres herre så højt, at de af hjertet ønskede at tjene ham, og derfor blev de. De havde oplevet sig godt behandlet, hvilket de gerne ville gengælde.

Men når slaver dengang kunne have det på den måde over for deres jordiske herre, hvor meget mere så ikke os over for Kristus?

Bibelen udtrykker nemlig klart, at vi som mennesker i bund og grund er onde, og at der kun er en, der virkelig er god hele vejen igennem, og det er Gud.

Så hvis man kunne nyde at være slave hos et menneske, der i bund og grund er ond, hvor meget mere så ikke hos Kristus?

At være en slave for Kristus er derfor på ingen måde et forfærdeligt liv.

Nej, det er et liv, hvor vi kan sætte en stor ære i at tjene ham. Hvor vi af hjertet ønsker at behage ham og betale igen for hans godhed, selv om vi aldrig kan komme i nærheden af den pris, han betalte for os.

I 1. Korintherbrev kapitel 6 taler Paulus en overgang om ægteskaber og utugt, hvor han i slutningen kommer med nogle meget stærke ord.

”Hold jer fra utugt! Al anden synd, som et menneske begår, er uden for legemet, men den, der lever utugtigt, synder mod sit eget legeme. Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud? I tilhører ikke jer selv, for I blev købt dyrt. Ær derfor Gud med jeres legeme!”

(1. Kor. 6,18 – 20)

Sandheden er, at vi som kristne, disciple eller slaver – kald det hvad du vil - ikke tilhører os selv.

Vi er blevet købt dyrt og tilhører nu en anden, nemlig Jesus Kristus. Jesus har betalt en rigtig høj pris for os, da han døde på korset. Her betalte han for dig og mig med sit blod, så vi nu tilhører ham. Eller sagt med andre ord: Han ejer os. Han er nu vores Herre. Ejerskab er nemlig, hvad der ligger i det at gøre ham til Herre. Man ligger frivilligt sit liv ind under ham.

Men selv før Jesus købte os, var vi heller ikke frie og ejede ikke os selv. Faktisk har vi aldrig været frie. Som Romerbrevet flere steder udtrykker det, så var vi før slave af synden og af denne verden. Det vil sige, at vi før tilhørte synden og denne verdens gud, som er Satan. Det er det liv, vi er købt fri fra.

I Første Johannesbrev bruger Johannes udtrykkene, ”Djævelens børn” og ”Guds børn”. Forskellen på, om man er det ene eller det andet, kan ses på, hvordan man lever.

Det kan ses, hvem man er slave af. Mennesket, der ikke har omvendt sig, og dermed stadig lever som en slave af synden og stadig følger syndens lyster, kaldes for djævelens barn - de tilhører nemlig ham. Også selvom de faktisk kommer i en kirke og kalder sig selv en kristen. Men når et menneske af hjertet omvender sig og tager imod Jesus som sin Herre og lader ham betale for sig, tilhører det ikke mere synden – det er derimod blevet en slave af ham og dermed en slave af retfærdigheden. Vores tilhørsforhold vil blive tydeligt i den måde, vi lever på.

Enten er man slave af synden, der fører til død, eller af retfærdigheden der fører til evigt liv.

”Kære børn, lad ingen føre jer vild. Den, der gør retfærdigheden, er retfærdig, ligesom han er retfærdig. Den, der gør synden, er af Djævelen, for Djævelen har syndet fra begyndelsen. Derfor blev Guds søn åbenbaret: for at tilintetgøre Djævelens gerninger. Enhver, som er født af Gud, gør ikke synd; for Guds sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud. Derved bliver det åbenbaret, hvem der er Guds børn, og hvem der er Djævelens børn: enhver, som ikke gør retfærdighed, er ikke af Gud, lige så lidt som den, der ikke elsker sin broder.” (1. Joh. 3,7 - 10)

Det handler altså ikke om, at vi før var frie og tilhørte os selv, og da vi så blev kristne, blev vi bundet og kom til at tilhøre en anden.

Det handler heller ikke om, at vi før var bundet, men da vi blev kristne, blev vi købt fri, så vi nu kan gøre, lige hvad vi vil.

Som kristne er vi rigtig nok blevet købt fri fra slaveri af synden og denne verden, men ikke for at vi blot kan leve vores egne liv; vi tilhører nu ham.

Som kristne er vi frie fra synden. Fri til at sige: ”Herre, hvad ønsker du med mig?” Vi er frie til at tjene Jesus som vores Herre og gøre hans vilje.

Men husk stadig, at vores tjeneste af Kristus kommer indefra, når vi bliver født på ny. Vores genfødsel betyder, at det ikke er nogen tung byrde at tjene ham, da vi i ham får kraften til at sige nej til denne verden og ja til ham.

”Alt, hvad der behøves til liv og gudsfrygt, har hans guddommelige kraft skænket os gennem erkendelsen af ham (Kristus), der kaldte os med sin herlighed og styrke” (2. Pet. 1,3)

Så spørgsmålet er altså ikke, om vi vil være frie eller bundne.

Nej, spørgsmålet er, hvem vi vil være bundet til?

Hvem vil vi tilhøre, og hvem vil vi adlyde?

Synden, der fører til død, eller retfærdigheden, der fører til evigt liv?

Derfor handler kristenlivet netop om – som vi læste det i 1. Korintherbrev - at vi ærer Gud med vores legemer, da vi nu tilhører ham.

Paulus taler også i Romerbrevet kapitel 6, om dette med at være en slave af synden - eller at være en "træl", som er ordet, der bruges i den lidt ældre bibeloversættelse. Ordet på grundsproget er stadig "doulos".

"Vi ved, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet sammen med ham, for at det legeme, som ligger under for synden, skulle tilintetgøres, så vi ikke mere er trælle for synden; den, der er død, er jo frigjort fra synden" (Rom. 6,6 -7)

"Befriet fra synden er I blevet trælle for retfærdigheden - jeg bruger et udtryk fra dagliglivet, fordi I er skrøbelige mennesker. For ligesom I lod jeres lemmer trælle for urenheden og lovløsheden, så I blev lovløse, skal I nu lade dem trælle for retfærdigheden, så I helliges. Dengang I var syndens trælle, var I frie over for retfærdigheden. Hvad fik I da? Frugter, som I nu skammer jer over; de ender jo med død. Men nu, da I er blevet befriet fra synden og er blevet trælle for Gud, får I den frugt, at I helliges, og til sidst evigt liv." (Rom. 6,18 - 23)

Så før Jesus frelste os, var vi syndens slaver. Men på korset købte Jesus os fri med sit blod, så vi ikke mere skal slave for synden, men for retfærdigheden. Dette er, hvad der sker i frelsen og dåben. Vi bliver købt fri fra syndens slaveri og bliver i stedet Kristi slave, hvilket er et helt andet liv, end det vi levede tidligere.

Døbt til at tilhøre Kristus

At være en kristen er altså at være en discipel. Det er at være en slave af Kristus. En meget vigtig del af det at blive en discipel er dåben i vand. Den skal vi se lidt på.

Dåben er det første, Jesus nævner i missionsbefalingen. Noget vi også har misforstået betydningen af i dagens Danmark.

Dåben er en overgang fra en tilstand til en anden. Man bliver i dåben begravet med Kristus, og man opstår til et nyt liv - et liv, hvor man nu tilhører Kristus.

Dåben er virkelig utrolig vigtig. Den er så vigtig, at man ikke et eneste sted i Det Nye Testamente finder nogle, der kommer til tro, uden at de bliver døbt med det samme.

Her tegner sig et tydeligt mønster.

Mønsteret var det samme, om det så var midt om natten, som det var for fangevogteren og hans familie i Apostlenes Gerninger kapitel 16, eller om det drejede sig om 3000, der kom til tro på én gang, som det var tilfældet efter Peters tale på Pinsedag.

Også den etiopiske hofmand, der hørte evangeliet gennem Filip, blev døbt med det samme.

Da Filip forkyndte evangeliet for embedsmanden i Apostlenes Gerninger kapitel 8, kan vi ikke læse, hvad Filip forkyndte for ham. Men vi kan læse, at han på en eller anden måde forkyndte dåben, som indgangen til frelsen i Kristus.

Det fremgår tydeligt af hofmandens respons på Filips forkyndelse:

»Se, dér er vand, hvad hindrer mig i at blive døbt?«

(ApG. 8,36)

Dåben er altså en utrolig vigtig del af det at blive en discipel. Nogle vil måske indvende: ”Hvad så med den ene røver på korset? Han blev da ikke døbt men alligevel frelst?”

Svaret er: Nej, han blev ikke døbt, men du skal huske, at den nye pagt (Det Nye Testamente) først blev indstiftet på korset. Røveren kunne endnu ikke blive døbt i Jesu navn, da dåben er et billede på Jesu død og opstandelse. Og Jesus hang stadig ved siden af ham, i live, så dåben var endnu ikke indstiftet på det tidspunkt.

Men efter korset ser vi, at alle, der kom til tro, blev døbt lige med det samme. Så dåben er i Det Nye Testamente en indgang til livet i Kristus.

I dag døber man folk ”i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn”, hvilket faktisk skyldes en dårlig oversættelse i den danske Bibel.

En mere korrekt oversættelse, når man taler om dåben i missionsbefalingen, er faktisk "ind i" i stedet for "i", som det står i oversættelsen fra 1992. Den nye Bibel på hverdagsdansk har også en rigtig god oversættelse. Der er det oversat med "til at tilhøre", hvilket er meget mere sigende for, hvad der faktisk sker i dåben.

Man bliver altså ikke døbt "i" Faderens, Sønnens, og Helligåndens navn - man bliver døbt "ind i" Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Eller man bliver døbt "til at tilhøre" Faderen, Sønnen og Helligånden.

I dåben giver man afkald på sig selv og tilhører derefter en anden. I dette tilfælde den treenige Gud, da det er til ham, vi bliver døbt.

I Bibelen på hverdagsdansk forklares formuleringen "til at tilhøre" i en kommentar knyttet til missionsbefalingens omtale af dåben:

"Ordret står der: "ind i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn". I hebræisk tankegang står navnet for selve personen og alt, hvad der kendetegner denne person. Dåb pegede hen på overgangen fra en tilstand til en anden, og det at blive døbt til eller ind i en persons navn betød, at man identificerede sig med og accepterede at være undergivet den persons magt og herredømme".

Den kommentar kunne måske være god at læse i forbindelse med dåb i dag.

Dåben er noget, vi let misforstår, da vi i vores kultur ikke har samme forhold til dåben, som jøderne havde. Hvis danskerne forstod, hvad dåben i virkeligheden betyder, ville mange nok overveje det en ekstra gang, inden de lod sig døbe.

For da ville man vide, at dåben betyder, at man giver afkald på sin egen vilje og vælger at tilhøre en anden, nemlig Kristus. Men vi kan altså se ud fra Guds ord og mønsteret i Apostlenes Gerninger, at dåben er nødvendig for at blive en discipel af Kristus.

Dåb i Helligånden

Ligesom dåben i vand er nødvendig for at blive en discipel af Kristus, så er dåb i Helligånden vigtig for at kunne leve et liv som discipel.

Dåb i Helligånden er noget, der ligesom dåb i vand har skabt en del postyr i forskellige kirkelige kredse. Problemet igen og igen er, som jeg indledte denne bog med at sige, at vi spejler os i vores kirkekultur og i dem omkring os, i stedet for i hvad Bibelen siger.

Var du eller jeg den eneste kristne på jorden, og derfor ikke havde andet end Bibelen at spejle os i, ville det med dåb i Helligånden være meget simpelt og en helt naturlig del af det at være en kristen.

Når jeg siger, at vi skal spejle os i Bibelen, mener jeg, at vi skal læse Bibelen, som den er og ikke lytte til lange udviklede bortforklaringer ved svære teologiske studier. Vi skal ikke lytte til folk, der prøver at fjerne livet og kraften fra det at være en kristen.

Læser vi Bibelen, som den er, uden vore ”kulturbriller” på og uden svære teologiske forklaringer, så vil ting som dåben i vand og Helligåndens dåb være lette at finde ud af.

For ligesom ved dåben i vand, er der også et meget tydeligt mønster hele vejen igennem Apostlenes Gerninger, når den taler om Helligåndens dåb.

Dette mønster viser klart, at Helligåndens dåb for det første er vigtigt for at kunne leve som en discipel af Jesus.

For det andet er det for alle troende og ikke kun for nogle få udvalgte.

For det tredje er det synligt, når folk bliver døbt med Helligånden – altså vil andre kunne se tegn på, at Helligånden er kommet over et menneske. Du vil heller ikke selv være i tvivl, da der i din dåb med Helligånden sker mange ting med dig.

For det fjerde ser man, at Helligåndens dåb for det meste gives ved håndspålæggelse af andre, der også har Helligånden.

Alt dette vil vi se lidt mere på.

Der findes i dag en del kristne, som har misforstået Helligåndens dåb og faktisk tror, at det er det samme som dåb i vand. Mange tror også, at pinsedag i Apostelens Gerninger kapitel 2 er det tidspunkt, hvor de kristne fik Helligånden; der hvor de blev frelst og fik Helligånden for første gang.

Men sådan er det ikke. Man kan nemlig læse, at Jesus straks efter sin opstandelse, og altså lige efter indstiftelsen af den nye pagt, opsøgte sine disciple. Og der står, at han:

"blæste ånde i dem og sagde: »Modtag Helligånden!»

(Joh. 20,22)

Vi læser her, at de modtog Helligånden, altså blev frelst, som vi gør det i dag.

Men alligevel sagde Jesus til dem, der havde modtaget Helligånden, at de skulle vente i Jerusalem, indtil de blev døbt med Helligånden. Selvom de allerede var frelst og havde Helligånden i sig, skulle de altså også døbes med Helligånden. Det er her mange går fejl. Mange tror nemlig, at frelsen ved Helligånden, er det samme som at blive døbt med Helligånden. Men det er ikke korrekt, og det er heller ikke det mønster, vi ser i Bibelen.

Jesus pålagde sine disciple, altså dem, der allerede havde Helligånden i sig:

"...at de ikke måtte forlade Jerusalem, men skulle vente på det, som Faderen havde lovet - »om det har I hørt mig sige: Johannes døbte med vand, men I skal døbes med Helligånden om ikke mange dage.«...I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende.« (ApG. 1,4-6)

Så Helligåndens dåb er en vigtig del af at være en kristen, ligesom dåben i vand er nødvendig for at blive en kristen. Når man taler om, hvordan man bliver en kristen, ser man de samme tre ting optræde: omvendelse til Gud, dåb i vand og dåb med Helligånden.

Nogle gange kommer dåb i vand først, og så bliver folk døbt med Helligånden bagefter. Andre gange bliver folk døbt med Helligånden først, og så døbt i vand bagefter.

Et par eksempler:

”Mens Peter endnu talte, kom Helligånden over alle, der hørte ordet. Og de troende af jødisk herkomst, som var kommet derhen sammen med Peter, undrede sig over, at Helligåndens gave også blev udgydt over hedninger; for de hørte dem tale i tunger og lovprise Gud. Da tog Peter til orde: »Mon nogen kan hindre disse mennesker i at blive døbt med vand, når de har fået Helligånden ligesom vi?« Han befalede da, at de skulle døbes i Jesu Kristi navn.” (ApG. 10,44 – 48)

Her er det Peter, der taler til Cornelius og hans hus. I versene læser vi tydeligt, at de først blev døbt med Helligånden og bagefter døbt i vand. Alene dette viser, at dåben med vand og dåben med Helligånden er to forskellige ting.

Her læser vi også, ligesom andre steder i Bibelen, at Helligånden kom over alle. Helligåndens dåb er nemlig ikke kun for nogle få udvalgte kristne.

I starten af Apostlenes Gerninger kapitel 19 er Paulus i Efesos. Der mødte han nogle kristne, som endnu ikke kendte noget til Helligåndens dåb eller den dåb i vand, som Jesus indstiftede. De var kun blevet døbt på den måde, som Johannes Døberen praktiserede, en omvendelsesdåb i vand.

Men hvad var det, Johannes Døberen sagde til dem, der blev døbt af ham?

”Jeg døber jer med vand til omvendelse; men han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, og jeg er ikke værdig til at bære på hans sko. Han skal døbe jer med Helligånden og ild.”

(Matt. 3,11)

Alligevel læser vi senere, da Paulus besøger Efesos:

”Mens Apollos var i Korinth, var Paulus rejst gennem egnene inde i landet og var kommet ud til Efesos. Dér mødte han nogle disciple og spurgte dem: »Fik I Helligånden, da I kom til tro?« De svarede: »Vi har ikke engang hørt, at der er en Helligånd.« Paulus spurgte: »Hvilken dåb blev I da døbt med?« De svarede: »Med Johannes’ dåb.« Så sagde Paulus: »Johannes døbt med omvendelsesdåb og sagde til folket, at de skulle tro på ham, der fulgte efter, det vil sige på Jesus.« Da de hørte det, blev de døbt i Herren Jesu navn, og da Paulus lagde hænderne på dem, kom Helligånden over dem, og de talte i tunger og profeterede. Der var vel i alt tolv mand.”

(ApG. 19,1-7)

Når man læser denne beretning og svaret Paulus fik, skulle man næsten tro, at han evangeliserede blandt kristne i dag:

”Vi har ikke engang hørt, at der er en Helligånd”. (ApG 19,2)

Alt dette med Helligånden og Helligåndens dåb er nemlig noget, der er blevet undertrykt, og det er måske en af de væsentligste årsager til, at man mange steder i dag ikke ser det samme liv og den samme kraft, som vi læser om hele vejen i gennem Apostlenes Gerninger.

Også i denne tekst ser vi, at dåben i vand til Jesus og dåben med Helligånden er to forskellige ting.

Her bliver de først døbt i vand til Jesus, og derefter bliver de døbt med Helligånden ved, at Paulus lægger hænderne på dem.

Og igen ser vi, at der er et tydeligt tegn, ved at de alle begynder at tale i tunger og profetere. Ligesom vi læser, at det skete ved Cornelius og hans hus. Alt dette vi læser er også det samme i dag.

Jeg har personligt bedt for mange, der er blevet døbt med Helligånden, og hvordan kan jeg så se det?

Jo, præcis lige som vi læser i beretningerne fra Apostlenes Gerninger, ser vi også i dag, hvordan folk begynder at tale i tunger, profeterer eller lovpriser Gud. Jeg ser også en tydelig forvandling med dem bagefter.

Flere begynder også med det samme at virke i Helligåndens kraft. De begynder f.eks. at gå rundt og helbrede de syge og kaste dæmoner ud, mens de samtidig forkynder evangeliet med en frimodighed, som de ikke havde før.

Så alt, hvad vi læser i Apostlenes Gerninger, er det samme i dag. Det er stadig væk tydeligt at se, når folk bliver døbt med Helligånden, som det er hele vejen gennem Apostlenes Gerninger, blandt andet i kapitel 8:

*”De lagde så hænderne på dem, og de fik Helligånden.
Men da Simon så, at Ånden blev givet ved apostlenes håndspålgæggelse...” (ApG. 8,17)*

Det var tydeligt for Simon at se, at menneskerne omkring ham blev døbt med Helligånden. Men hvad så han?

Der står ikke, at de talte i tunger eller profeterede, men når Simon så en effekt, er det nærliggende at tro, at det var denne.

Når jeg her taler om tungetalen i forbindelse med Helligåndens dåb, så taler jeg om den personlige tungetale, som er for alle.

Jeg taler altså ikke om den tungetale, der skal udlægges, eller den som vi læser om i kapitel 2 i Apostlenes Gerninger, hvilket var noget helt særligt.

Mange går fejl her, fordi de ikke forstår, at Bibelen tydeligt omtaler flere former for tungetale.

Så når de læser, at Bibelen siger, at ikke alle kan tale i tunger, så tror de, dette gælder alle former for tungetale, også den personlige. Men det er forkert.

Vi læser, at alt dette gælder dem, der tror:

”Disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger, og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.« (Mark. 16,17 – 18)

Man kan også sige, at disse tegn følger dem, der er døbt med Helligånden.

Vi må altså forstå, at Helligåndens dåb er vigtig. Derfor sagde Jesus også til sine disciple, at de ikke måtte forlade byen, før de blev døbt med Helligånden og blev iført kraft fra det høje.

Vi læser, at Helligåndens dåb er for alle. Vi læser, at der altid var et synligt tegn, når folk blev døbt med Helligånden.

Vi læser, at folk nogle gange blev døbt i vand først og så med Helligånden bagefter, og andre gange er det omvendt.

Vi læser, at Helligånden oftest blev givet ved håndspåleggelse.

Dette er det samme i dag. Ser du på de steder, hvor de mangler kraften og livet, så kan du helt sikkert se, at de også mangler Helligåndens dåb. De to ting hænger sammen.

Jeg vil lige slutte af med to ting i forbindelse med Helligåndens dåb.

For det første, så er det rigtigt, at et fokus på Helligånden nogle steder er takket over og har resulteret i en forkert dyrkelse af Helligånden - en usund dyrkelse, hvor Jesus forsvinder i den. Husk på, at Helligåndens primære opgave er at pege på Jesus Kristus, og det skal man gerne kunne se. Men at det nogle steder er takket over betyder ikke, at Helligåndens dåb ikke er nødvendig for at leve som en discipel.

For det andet, findes der i dag en del kristne, som er blevet døbt med Helligånden, men som ikke taler i tunger. Årsagen er, at de har fået en forkert undervisning, der har skabt en frygt, hvilket gør, at de ikke tør tale i tunger.

De har allerede Helligånden og vil kunne tale i tunger, men de holder det tilbage på grund af frygt. Det, der i dette tilfælde skal til, er, at de blot frimodigt begynder at tale i tunger og vandre i det, vi læser om i Bibelen.

Det er desværre virkelig lykkedes Satan at skabe forvirring omkring Helligåndens dåb, ligesom han har fået os til fejlagtigt at tro, at dåben i vand er ligegyldig.

Han ved nemlig, at hvis vi som kristne virkelig får fat i det, Gud har for os, ville vi sejre mere, end vi gør i dag.

Både dåb i vand og dåb med Helligånden er utrolige vigtige for vores efterfølgelse af Jesus.

Åbenbaring og liv

Da jeg for nogle år siden læste religion på HF, fik vi fortalt, at kristendommen er det, man kalder en skriftreligion. Det vil sige, at kristendommen bygger på en skrift, frem for andre og mindre religioner, der bygger på overleveringer.

Men sådan vil jeg ikke kalde det. For det første bryder jeg mig slet ikke om at bruge ordet ”religion” om livet med Kristus. For det handler nemlig om noget, der er meget mere end en religion.

For det andet, vil jeg hellere kalde kristendommen en åbenbaringsreligion end en skriftreligion.

For kristendommen bygger på mere end en skrift fyldt med ord. Den bygger rigtig nok på en skrift, Bibelen, men den bygger på en skrift, som er fyldt med åbenbaring.

Når Jesus siger, at vi som hans disciple skal blive i ordet og lære sandheden at kende, og at sandheden skal sætte os fri, så taler han om en åbenbaret sandhed.

Vi kan nemlig godt høre en sandhed og derefter sige, at vi nu kender den sandhed. Men det er først i det øjeblik, at den sandhed bliver til åbenbaring for os, at den sætter fri og skaber liv.

Dette gælder også, når Bibelen taler om, at vi blev købt fri fra syndens slaveri.

Når det bliver åbenbaret for os, vil det skabe en enorm frihed. Det vil skabe en frihed i forhold til synden og en frihed i vores forhold til Kristus.

Mange, der kommer i kirkerne i dag, lever stadig som slaver af synden. For nogle er årsagen, at de faktisk ikke er født på ny. De har aldrig rigtig gjort Jesus til deres Herre og frelser. En anden årsag er, at mange mangler åbenbaring. Mange har nemlig ikke fået åbenbaret, hvad det faktisk var, Jesus gjorde for dem på korset. De har hørt om det og kender det med deres forstand, men det er endnu ikke blevet til åbenbaring og liv for dem.

Jeg har eksempelvis ofte hørt kristne sige, at det er hårdt at leve som kristen – der er så mange ting, man ikke må, og andre ting, man skal. Men sådan burde man ikke føle. Som vi berørte tidligere, så er livet som kristen nemlig noget, der gerne skulle komme indefra

Disse udtalelser afslører i virkeligheden det egentlige problem, nemlig at personen mangler åbenbaring og liv – eller i nogle tilfælde at blive født på ny.

Jeg husker så tydeligt, hvordan Gud frelste mig. Jeg oplevede med det samme en frihed, som jeg ikke før havde. Jeg kendte faktisk intet til Bibelen på det tidspunkt, men jeg følte mig fri. Jeg følte mig fri til at gøre det gode.

Fri til at tjene Gud, hvilket kan være svært at forklare og svært for andre at forstå, hvis man ikke selv har oplevet det. Men de, der har oplevet dette, ved udmærket hvad, jeg mener. Senere i mit liv med Gud fik jeg større åbenbaring om min frihed i Kristus i forhold til synden, og da blev jeg endnu mere fri.

På grund af manglende åbenbaring eller overgivelse til Jesus, oplever mange det i dag som regler, og at det faktisk er træls at skulle tjene Gud. Især når det kommer til hvad, der er synd og hvordan, man lever rent. Og det er desværre noget, vi ser mere og mere blandt kristne i dag. Grunden er, at vi går på kompromis med evangeliet.

Vi laver f.eks. i dag søgervenlige kirker, der ikke taler evangeliet skarpt og radikalt, som det er. Hvor det før handlede om at dø fra sig selv og denne verden og lægge sit liv ned ved korset, så handler det i dag om, hvordan man kan få sit bedste liv nu og her. Det er desværre fokuset i mange menigheder i dag.

Det handler i dag om, hvordan vi kan lykkes og få succes her i livet, i stedet for hvordan vi kan dø fra os selv, så Kristus kan leve i og igennem os.

Det handler i dag om, hvor gode og fantastiske vi som mennesker er og vores potentiale til at lykkes - ikke om, hvor elendige og syndige vi er i os selv, og at vi derfor kun finder livet og retfærdigheden i Kristus.

Når vi på denne måde går på kompromis med evangeliet, skaber det ikke frihed og frelse, men i stedet bundethed og i sidste ende fortabelse.

Ja, det virker måske ikke sådan til at starte med.

Men den sande frihed ligger i Kristus, og ikke i at gå på kompromis og tillade lidt af verden. Derfor har man intet at vinde ved at gå på kompromis med evangeliet.

Jesus betalte en dyr pris for at løskøbe os alle, så han netop kunne skaffe sig et rent folk, der af hjertet tjener ham.

Et lydigt folk, hvilket netop er muligt, fordi han har købt os fri til dette.

At blive frelst eller at komme til tro er noget overnaturligt, hvilket vi aldrig må glemme. Det er ikke bare et spørgsmål om, at man begynder at tro på Gud og komme i en kirke.

Nej, det handler om at blive født på ny af Gud.

Dette sker ikke bare igennem en bøn, vi gentager efter præsten, eller ved at række hånden op. Det sker ikke igennem lidt vand på hovedet, eller at man bliver medlem af en kirke.

Nej, dette sker igennem, at man ser sin synd og lægger sit liv ned for Kristus og gør ham til sin Herre og frelser.

Det handler nemlig om at blive født på ny, som Jesus siger det i Johannesevangeliet kapitel 3.

Når dette sker, bliver man købt fri, og man vil da opleve, at noget helt nyt er blevet til.

Man hungrer da efter ordet, og man bliver derfor i ordet og vil da opleve, hvordan Helligånden fortsat åbenbarer det for én, så man bliver endnu mere fri.

Forleden sagde en pige til mig, at hun godt gad at kunne have en tro på Gud, som jeg havde det. Men hun syntes, at det ville virke uægte, hvis hun bare besluttede sig for at tro, når hun ikke helt var klar til at give sit liv.

Jeg kunne så sige til hende, at troen ikke er, hvad hun tror, det er. Troen er nemlig ikke noget menneskeligt, som vi har tendens til at gøre det til. Det er ikke noget, vi bare begynder at gøre med vores forstand.

Nej, troen er overnaturlig – det er noget Gud lægger i os, når vi vender om til ham.

Hvad kan ellers få mennesker til at vælge at blive inde i et brændende hus, for hellere at dø end at fornægte troen og få lov til forlade flammerne? Det er faktisk, hvad der sker for kristne i dag i de mest forfulgte områder i verden.

Tusindvis af kristne dør hvert år for deres tro.

En tro der er meget mere, end noget man kan fremtænke med sin forstand. En tro der er meget mere, end noget man får ved at komme i en kirke.

Nej, troen kommer fra Gud som noget overnaturligt.

For kort tid siden stod vi som familie i store udfordringer, som virkelig krævede, at Gud greb ind.

Disse udfordringer gjorde, at jeg blev presset, som aldrig før, og søgte Gud som aldrig før. Jeg bad i en periode 6-8 timer hver dag, da jeg ikke kunne andet. En torsdag aften, hvor jeg gik og bad oplevede jeg en voldsom dæmonisk kamp, og jeg bad endnu mere og citerede Guds ord, for at få det til at forsvinde. Dette har jeg oplevet en enkel gang før på samme måde inden noget nyt skulle bryde igennem.

Dagen efter denne voldsomme kamp, mærkede jeg om aftenen pludselig en vildt overnaturlig tro komme over mig. Jeg var pludselig fyldt op af en tro som aldrig før. Troen virkede helt fysisk og jeg følte, at jeg kunne opvække døde, hvis der var nogle.

Det er svært at forklare, men det var som om, jeg kunne mærke troen, og jeg vidste bare, at der nu var svar på vores bønner. Jeg vidste bare, at intet var umuligt for Gud.

Så jeg fik også en enorm ro, som om jeg allerede havde fået mit bønesvar for de ting, vi stod i. Denne nat sov jeg mærkeligt. Jeg vågnede hver time, fyldt op af denne tro. Og selv om omstændighederne stadig så håbløse ud, og jeg skulle se et mirakel inden mandag morgen, vidste jeg bare, at Gud havde styr på det.

Om morgenen lørdag, sagde jeg til min kone Lene, at i dag ville løsningen komme.

Dette vidste jeg bare. Ikke fordi jeg så det, men fordi troen fra Gud var der. Nogle timer efter ringede en ven fra Wales. Han var samme nat blevet vækket af Gud kl. 4 om natten, hvor Gud gav ham et ord til mig. Dette ord forvandlede alt, og vi så, at Gud greb ind i sidste øjeblik.

Dette er bare et eksempel på, hvor virkelig troen kan være.

Mange mennesker kommer hver søndag i en kirke uden at have en fast tro. De tvivler stadig på, om dette med Gud er rigtigt, og om de er frelst.

Går vi på kompromis med evangeliets klarhed og skarphed, vil vi ikke opleve den sande tro og dette liv, som Bibelen taler om. Vi vil da ikke opleve det liv, de første kristne havde i Apostlenes Gerninger. Der hvor de slet ikke kunne lade være med at tale om alt det, de havde set og hørt. Da det kom ud fra et liv, der boblede frem fra deres indre. Helligåndens liv var i dem. De var fyldt, ikke af denne verden, men de var fyldt af Helligåndens liv.

*”Den, der tror på mig, skal det gå, som Skriften siger:
»Fra hans indre skal der rinde strømme af levende vand.«*
(Joh. 7,38)

Måske kan man få en masse mennesker til at komme til vores kirker ved at gå på kompromis med evangeliets skarphed.

Men hvad hjælper det, hvis ingen af dem vil være grebet af Kristus, som vi læser i Bibelen.

Det er desværre, hvad vi ser mere og mere i dag.

Så friheden og livet findes i at gøre Jesus til Herre og i at blive i ham og hans ord. Den ligger i åbenbaringen, som kommer ved at være fyldt af ham og hans hellige ånd, hvilket vi aldrig må glemme.

Ær Gud - din åndelige gudstjeneste

Vi skal nu se lidt på et andet ord, der også skaber misforståelse i dag, nemlig ordet ”gudstjeneste”.

Når vi hører ordet ”gudstjeneste”, så dukker der forskellige tanker og følelser frem i os. Afhængigt af om vi kommer i folkekirken eller i en frikirke. Men der er noget, der helt sikkert er fælles hos begge grupper, når man tænker på ordet: At det er noget, der foregår i en bygning, som kaldes kirken, og at der er sang og undervisning.

De fleste kristne betragter gudstjenesten som noget, der er meget helligt. Om søndagen når man skal til gudstjeneste, tager mange kristne derfor pænt tøj på og opfører sig ekstra pænt.

Det er vist sådan nogenlunde den forestilling, mange af os har om gudstjenesten i dag.

Men hvis vi studerer Bibelen og kirkens historie, så kommer vi frem til noget, der er meget anderledes end det.

Den første kirkebygning, som vi kender den, blev f.eks. først bygget omkring 300-tallet. Altså, de første 300 år af kirkens historie foregik møderne rundt omkring i hjemmene, ikke i en hellig kirkebygning.

Men det er faktisk ikke, hvor man mødes, der gør den store forskel. Det er vores forståelse af gudstjeneste, der har stor betydning. Mange har en forståelse af gudstjeneste, som noget der foregår på et bestemt sted, på en bestemt tid, med en bestemt person (præsten), der gør nogle bestemte ting. Men dette er langt fra, hvad Gud havde tænkt.

Vi siger i dag, at vi ”går til gudstjeneste” eller ”er i kirke”. Men sandheden er, at vi selv ”er” kirken, og gudstjenesten ”er” vores liv. Kirken består nemlig ikke af døde sten, som alle andre bygninger. Det, Jesus vil, er at skaffe sig en kirke bestående af levende sten, hvor han selv er hovedhjørnestenen.

”..lad jer selv som levende sten bygges op til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som takket være Jesus Kristus er kærdkomne for Gud.” (1. Pet 2,5)

Vi er alle som levende sten, der bygges op til et åndeligt hus, som der står her. Til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre.

Vi er et tempel for Helligånden. Den eneste bygning, Gud i dag har brug for, er dig og mig.

Hvis vi forstår dette, vil det skabe guds frygt og ærefrygt. Tænk, at du som kristen er et tempel for Guds hellige ånd. Tænk, at Gud bor i dig ved sin ånd.

"Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud? I tilhører ikke jer selv, for I blev købt dyrt. Ær derfor Gud med jeres legeme!"

(1. Kor 6,19 – 20)

Vi er ikke længere selv vores egne ejere. Gud har købt os, for at Helligånden kunne flytte ind og gøre vores kroppe til sit hellige tempel. Han ejer os. Derfor må vi ære Gud med vores liv. Det er det, der er vores åndelige gudstjeneste.

"Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag - det skal være jeres åndelige gudstjeneste. Og tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne." (Rom. 12,1 – 2)

At bringe vores legemer som et helligt offer, er vores åndelige gudstjeneste. Vi skal være hellige, som Gud er hellig. Hellighed er vores mål, selv om det er noget, som vi ikke snakker meget om i kirkerne i dag.

Gudstjeneste er altså i virkeligheden ikke noget, som man går til i en bygning eller gør på bestemte tidspunkter. Det er naturligvis godt, at vi mødes, og det skal vi blive ved med, men den rigtige åndelige gudstjeneste er at bringe sig selv som et helligt offer til Gud. Når vi kommer sammen for

at holde gudstjenester, er det derfor ikke bare for at høre præstens tale, men for at bringe os selv til Gud.

Og det er ikke kun noget, vi skal gøre søndag formiddag, men noget der også gælder mandag, tirsdag, onsdag og resten af ugen.

”Derfor skal I aflægge al ondskab og al svig og hykleri og misundelse og enhver bagtalelse og som nyfødte børn hige efter ordets rene mælk, for at I ved den kan vokse op til frelse, så sandt I har smagt, at Herren er god. Kom til ham, den levende sten, som blev vraget af mennesker, men er udsøgt og kostbar for Gud, og lad jer selv som levende sten bygges op til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som takket være Jesus Kristus er kærkomme for Gud.”

(1. Pet. 2,1 – 6)

Så en kristen er en, der tjener Gud ved at bringe sig selv som et helligt offer til Gud. Dette er den kristnes åndelige gudstjeneste.

”Vi blev købt dyrt” siger Paulus i 1. Korintherbrev.

Det må vi sige er helt rigtigt. Gud betalte en utrolig høj pris for os, nemlig Jesus Kristus på korset.

Dyrere kan det ikke blive.

Det mindste vi kan gøre er derfor at ære Gud med vore liv, da vi jo tilhører ham.

Paulus forstod dette og satte virkelig en ære i at være Jesus til behag.

"Derfor sætter vi en ære i at være ham til behag, hvad enten vi er hjemme hos ham eller ej." (2 Kor 5,9.)

Det var målet med hans liv. Han forstod, at han ikke mere tilhørte sig selv, men Kristus.

Han var grebet af Kristus på sådan en fantastisk måde, hvilket han ønskede, at andre også skulle blive.

Måden, vi ærer Gud på, er ved at bringe os selv til ham. Det er ved, at vi adlyder vores Herre Jesus Kristus, for ved at ære Kristus, ærer vi Gud:

"Faderen dømmes heller ingen, men hele dommen har han overdraget til Sønnen, for at alle skal ære Sønnen, ligesom de ærer Faderen. Den, der ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som har sendt ham." (Joh. 5,22 - 23)

Ikke nok med at vi tilhører og ærer Kristus, så skulle Kristus også gerne være vores liv.

Når man bliver grebet af ham, vil alt andet i denne verden blegne ved siden af. Når det sker, vil enhver pris, man selv må betale, være det værd. Om det så skulle koste blod, sved og tårer, hvilket det helt sikkert kommer til, da ingen går ind til livet uden igennem trængsler.

Men desværre er det de færreste, der rigtigt griber Kristus. For dem, vil Paulus' tale om at være grebet af Kristus, være tom snak, eller noget de synes virker for radikalt.

"Thi for mig er livet Kristus, og døden en vinding. Men hvis fortsat liv på jorden betyder frugt af mit arbejde, så ved jeg ikke, hvad jeg helst vil. Der trækkes i mig fra begge sider: Jeg længes efter at bryde op og være sammen med Kristus, for det er langt det bedste; men at blive i live er det mest nødvendige af hensyn til jer. Ja, det ved jeg bestemt: Jeg skal blive her og blive hos jer alle til jeres fremgang og glæde i troen, så Kristus Jesus endnu mere kan være jeres stolthed ved hjælp af mig, når jeg igen er hos jer." (Fil. 1,21 - 26)

Paulus siger, at døden kun er en vinding. Han siger, at han længes efter at bryde op og være sammen med Kristus. Ja, det eneste der faktisk trækker henede på jorden er hensynet til andre, at de også må gribe Kristus.

Mange i dag vil sige det modsatte af det, Paulus siger her. Nemlig: Jesus, du må ikke komme nu, for jeg nyder livet her på jorden så meget. Jesus, du må ikke komme, da jeg først skal nå at blive gift, få børn, komme ud at rejse, osv.

Mange kristne vil ikke, at han skal komme, da livet her er livet for dem, og de har så meget, de skal nå her på jorden. Paulus derimod ønskede at komme hjem til Jesus.

At blive her var også godt, men ikke fordi Paulus gerne ville have tid til at opnå en masse ting for sig selv.

Nej, det eneste, der holdt ham her på jorden, var at bære frugt i andres liv, så de også kunne gribe Kristus, som han selv havde gjort det.

Paulus var død fra denne verden. Hans liv var nu Kristus. Hans fokus var Kristus. Hans længsel var at ære Kristus med sit liv, hvad end der måtte ske med ham.

”For jeg ved, at dette ved jeres forbøn og med Jesu Kristi ånds hjælp skal ende med min frelse. Det venter jeg med længsel på, og jeg håber, at jeg ikke skal blive til skamme i noget, men at Kristus nu som altid må blive forherliget i fuld offentlighed ved det, der sker med mit legeme, hvad enten jeg skal leve eller dø. Thi for mig er livet Kristus, og døden en vinding.”

(Fil. 1,19 – 22)

Dette er, hvad sand kristendom er. At man hver især må blive grebet af Jesus Kristus. At vi alle må bringe vores legermer som levende og hellige ofre til ham, som vores åndelige gudstjeneste.

Så det er på ingen måde noget negativt at være en slave af Kristus. Nej, det er en ære, når man som Paulus er blevet grebet af ham.

Om det så skulle koste alt, ville det ikke betyde noget, da man allerede er korsfæstet med ham og ikke længere lever for sig selv.

Døden vil kun være en forfremmelse for den, der er grebet af Kristus. For da vil man nemlig ikke længere være adskilt fra ham, som vi er her på jorden. Nej, da skal vi kende ham fuldt ud - noget, som dette liv aldrig kan tilbyde.

Må dette ikke bare være teori for os, noget som kun Paulus levede i. Nej, må det blive noget, som vi alle må gribe.

Ske ikke min, men din vilje

Al den tale om at være slave og ære Gud med sit legeme, og at være grebet af Kristus, kan lyde fremmed i manges ører i dag. Nogle vil mene, at det er for radikalt, og at det vil skræmme folk væk fra Gud.

Men hvorfor bekymre sig om det? Det er Gud, der frelser mennesker, og er noget sandt, skal det ikke skjules, men i stedet frem til så mange som muligt.

Som Kristi slave kan vi ikke være alle til behag. Det er vigtigt at lære. Vi kan ikke være Kristi slaver og samtidig tjene mennesker og gøre alt det, de forventer af os.

Det siger Paulus så tydeligt:

”Er det nu mennesker, jeg vil have på min side, eller Gud? Eller søger jeg at være mennesker til behag? Var det stadig mennesker, jeg ville være til behag, var jeg ikke Kristi tjener (slave). For jeg gør jer bekendt med, brødre, at det evangelium, som er blevet forkyndt af mig, ikke er menneskeværk. Jeg har heller ikke modtaget eller lært det af et menneske, men ved en åbenbaring af Jesus Kristus.” (Gal. 1,10 - 12)

Evangeliet, vi forkynder, er ikke menneskeværk men Kristi værk, og vi kan ikke være Kristi slave og samtidig tjene mennesker.

Nej, vi kan faktisk ikke være hans slave og samtidig tjene vore egne ønsker og behov.

Det er jo ikke herrens opgave at spørge sin slave om, hvad han ønsker at opnå i livet og derfor gøre, alt hvad han kan for, at slaven må lykkes. Nej, det er slavens opgave at sige: Herre, hvad ønsker du af mig?

Ja, det er meget radikalt at komme med de udtalelser, især i vores vestlige kultur, hvor næste det hele handler om os og vore behov. En kultur hvor vi og vore behov er i centrum.

Kristendommen i dag er blevet til, at det er Gud, der skal tjene os, så vi kan lykkes og ikke omvendt:

”Giv dit liv til ham, og han vil opfylde alle dine ønsker. Han kan hjælpe dig med, at du kan lykkes med dit liv.”

Men sandheden er, at det faktisk ikke handler om dig eller mig. Det handler om noget, der er meget større end os. Det handler om Kristus. Har du nogensinde tænkt på, hvad Gud fik ud af gudstjenesten sidste søndag, i stedet for at snakke om, hvad du fik ud af den?

Vi skulle efter gudstjenesten i stedet spørge: ”Gud, var det et godt møde? Håber du nød vores tilbedelse af dig og vores offer, for vi var her for dig”.

Gud er ikke en automat, der skal udfylde vore ønsker. Det er ikke herren, der tjener slaven, men slaven, der tjener herren.

Det er jo det, der ligger i ordet, at vi gør "Jesus til Herre". Vi lægger vores egne behov og ønsker til side for at tjene ham.

Prøv at læse disse meget radikale ord af Herren Jesus selv. Det er ord, der sjældent er blevet læst op, da de strider imod alt, hvad kristendom er blevet til i dag:

"Hvis en af jer har en tjener (slave), som pløjer eller er hyrde, vil han så sige til ham, når han kommer hjem fra marken: Kom straks og sæt dig til bords? Vil han ikke tværtimod sige: Lav mad til mig og bind kjortlen op om dig og vart mig op, mens jeg spiser og drikker; bagefter kan du selv spise og drikke. Mon han takker tjeneren (slaven), fordi han gjorde det, han har fået besked på? Således også I: Når I har gjort alt det, I har fået besked på, skal I sige: Vi er unyttige tjenere (slaver), vi har kun gjort, hvad vi skulle gøre.« (Luk. 17,7 - 10)

Tænk, at Jesus kunne få sig selv til at sige sådan til sine disciple. Det er da radikalt. Men det er faktisk, hvad det handler om.

En slaves fokus er på kun en ting: at tjene sin herre. Vores job er at tjene Jesus Kristus. Så det handler faktisk ikke om, at vores vilje skal ske, men hans.

"Herre, hvad ønsker du af mig?"

Sådan er det naturlige liv for dem, der er grebet af ham. Det er ikke nogen tung byrde. Hans vilje bliver nemlig vores, når vi er ét med ham.

Det største, vi kan opleve efter dette liv, er at høre de kendte ord fra Matthæus kapitel 25 fra Jesu mund:

”Godt, du gode og tro tjener (slave); du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!”

Denne glæde kan vi også allerede opleve nu, når vi tjener ham. Det har jeg oplevet flere gange, når Gud f.eks har kaldet mig til at gøre noget for ham.

I starten har jeg tit oplevet en enorm modstand og prøvelse, men så kommer der en enorm tilfredshed og glæde bagefter. Ja, det gør i starten ondt at skulle adlyde. Men bagefter har jeg faktisk flere gange oplevet, hvordan han faktisk takkede mig for min lydighed. Det er for mig noget af det vildeste og smukkeste, jeg kan opleve. Det er helt fantastisk.

Jeg husker, at for noget tid siden sagde Gud til mig, at jeg skulle skrive en artikel til en kristen avis, ang. noget der skete i Lakeland, USA. Rigtig mange kristne i Danmark var begejstret over nogle møder, der var derovre, hvilket gjorde, at flere rejste derover.

Men Gud viste mig, at det hele ikke var fra ham, og at han ville, at jeg skulle stille mig frem offentligt og advare imod dette, hvilket ikke var let, da man på det tidspunkt næsten kun havde hørt gode ting om det.

Men jeg skrev en artikel, som Gud bad mig om. Dette gjorde selvfølgelig, at jeg fik meget ballade. Folk, som jeg kendte, ringede til mig og sagde at jeg nu godt kunne pakke min tjeneste sammen, og at jeg gik imod Gud osv.

Ugen efter min artikel var der en masse positive artikler om det derovre og en masse negativt imod mig, og det jeg havde skrevet. Da jeg læste dette i avisen, gik jeg en tur og bad.

Der oplevede jeg med det samme Guds tale til mig igen og sagde: "Godt min søn. Du har været lydige", og jeg blev fyldt op af glæde og tænkte på dette skriftsted om de første disciple, der også lige havde oplevet meget modstand:

"De forlod så rådssalen, glade fordi de var blevet anset for værdige til at blive vanæret for Jesu navns skyld." (ApG 5,41)

Når man er lydige og Gud er med, så kan folk sige hvad de vil, for det er Gud vi adlyder og ikke mennesker.

Kort tid efter min artikel faldt det hele sammen derovre, og det blev synlig for folk, at det jeg kom med var helt rigtig. Men at adlyde ham, kommer ikke uden modstand, selv fra kirken, hvilket altid er det hårdeste.

At opleve hvordan han glæder sig over dit offer er meget større, end det offer du måtte bringe.

Disse ord: "Godt du gode og tro tjener," er noget, vi kan opleve flere gange igennem livet og så forhåbentlig den dag, det for alvor gælder.

Det er mit ønske, og det burde være alle kristnes ønske, at han en dag vil sige:

"Godt, du gode og tro tjener; du var tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde." (Matt 25,21)

Jakob, som skrev Jakobs brev, var en vigtig leder i menigheden i Jerusalem, og han var Jesu fysiske bror. Men selvom han var det og derved havde noget at være stolt over, starter han sit brev med at forklare, at han er Kristi slave.

"Jakob, Guds og Herren Jesu Kristi tjener (slave)" (Jak 1,1)

Han siger ikke "Jeg er leder i Jerusalem og Herren Jesu Kristi bror". Nej, han vidste, hvem han var, og hvad det handlede om. Senere i brevet siger han noget, hvilket vi kan lære meget af:

"Og nu I, som siger: »I dag eller i morgen vil vi rejse til den og den by og blive der et år og drive handel og tjene penge«

- I som ikke aner, hvordan jeres liv er i morgen; I er jo kun en tåge, som ses en kort tid og så svinder bort. I skulle hellere sige: »Hvis Herren vil, så skal vi leve og kan gøre det eller det.« (Jak. 4,13 - 16)

Sikke nogle ord. Vi har så mange planer for os selv og for vore liv, men vi glemmer én ting. Vi glemmer at høre, hvad vores Herre ønsker, vi skal gøre.

Jesus sagde, at vi skulle bede sådan:

”Ske din vilje, som i himlen således også på jorden;”
(Matt. 6,10)

Det er ikke bare tomme ord, som Jesus giver os i Fadervor. Nej, det skulle gerne være din og min bøn og mål med livet, at hans vilje må ske.

Dette er, hvad det vil sige at gøre Jesus til Herre.

Prisen for at være en kristen

Nu har vi set på forskellige aspekter af det at blive og være en sand kristen. Det er nu tid til, at vi læser Jesu egne ord om, hvad det koster at følge ham.

Husk når vi læser dette, at det er, hvad Herren Jesus Kristus selv siger om prisen for at følge ham. Det gælder også os i dag, uanset om vi kalder os selv kristne, disciple, slave eller hvad vi end kan finde på.

Det handler nemlig ikke om, hvad vi kalder os selv, men om at vi tager imod det kald, Jesus giver os. Et kald til at følge ham. Et kald til at gøre ham til vores Herre og frelser.

Lad os kigge nærmere på, hvad det er, Jesus forkynder.

Men inden vi læser det, vil jeg stille dig et spørgsmål. Hvis vi nu har Jesus, der siger ét om, hvad det vil sige at være en kristen, og en anden person der siger noget andet, hvilken af disse to personer skal vi så tro på? Hvem har sandheden om det at være en kristen? Svaret er selvfølgelig Jesus.

Men sådan tænker vi desværre ikke altid i dag. Vi er i dag hurtige til at citere mange andre, også selvom de siger noget andet, end det Jesus siger.

Men hvis vi vil bygge vores liv på klippen, så kan vi ikke altid bygge på vores kultur. Vi kan ikke bygge på, hvad endda store kristne forfattere i dag siger, hvis det ikke er det samme, som det Herren Jesus selv siger.

Hvis vi skal bygge på klippen og bygge noget, der holder hele vejen ind i evigheden, er det Jesu ord, vi må bygge på. Vi må bygge på, hvad Bibelen siger og ikke alt muligt andet. Prøv at have det i baghovedet, når du læser de næste bibelpassager. Husk at det, du vil læse, er sandt, også selvom det er meget anderledes end, hvad andre siger til dig i dag.

Jeg har i denne og de efterfølgende bibeltekster valgt at skifte ordet ”discipel” ud med ordet ”kristen”. Årsagen er, at selv om vi har set på disse ord, så ligger det stadig dybt i os, at ”en kristen” og ”en discipel” ikke er det samme.

Vi læser fra Bibelen på hverdagsdansk, hvad Jesus selv siger, det indebærer at blive og være en kristen:

”Så sagde Jesus henvendt til alle, der var hos ham: ”De, der ønsker at være kristne, skal lægge alt deres eget til side og følge mig hver dag, også selv om det koster livet. De, der klamrer sig til det jordiske liv, vil miste det himmelske. Men de, der sætter livet til for min skyld, vil få det evige liv. Hvad gavner det et menneske at vinde hele verden, hvis det selv

går fortabt og mister alt? Hvis I fornægter mig og mine ord, så vil jeg, Menneskesønnen, også fornægte jer, når jeg kommer i min Fars og de hellige engles herlighed.” (Luk. 9, 23-27)

Jesus er tydeligvis radikal, når han taler om prisen for at være en kristen. Og det er ikke kun i denne ene sammenhæng:

*”Husk at en lærling ikke står over sin mester – en tjener står ikke over sin herre. Lærningen må acceptere, at det går ham som hans herre. Når jeg, der er jeres mester, bliver kaldt Djævelen selv, hvad vil de så ikke kalde jer?
Men I skal ikke være bange for dem. Hvad der er skjult nu, vil blive åbenbaret engang. Hvad jeg fortæller jer i det skjulte, skal I fremsige offentligt. Hvad der hviskes jer i øret, skal I proklamere, så alle kan høre det. Vær ikke bange for dem! De kan kun slå kroppen ihjel, men jeres sjæl kan de ikke dræbe. Nej, frygt ham, som kan sende både krop og sjæl i Helvede. At jeg er kommet til denne jord, betyder ikke, at der fra nu af er fred og ingen fare. Nej, der vil blive splid, helt ind i familiens inderkreds, som der står skrevet:
En søn vil vende sig imod sin far, en datter gøre oprør imod sin mor, en svigerdatter imod sin svigermor. Man får sin egen familie til fjender.
Den, der elsker sin far eller mor mere end mig, er ikke værdig til at være kristen. Og den, der elsker sin søn eller datter mere end mig, er ikke værdig til at følge mig.*

Den, der ikke er villig til at give afkald på sit eget liv for at følge mig, er mig ikke værd. Den, der klamrer sig til livet her på jorden, vil miste det evige liv. Men den, der er parat til at give afkald på sit jordiske liv for min skyld, skal leve for evigt”.
(Matt. 10, 24-39)

Nu fra Lukas kapitel 14.

”Store menneskemængder fulgte Jesus, og han vendte sig til dem og sagde:

”Enhver, som vil være en kristen, skal sætte mig højere end sin far og mor, sin egen ægtefælle og sine børn, sine brødre og søstre – ja, højere end sit eget liv. De, der ikke er villige til at give afkald på deres eget liv og følge mig fuldt ud, kan ikke være kristne.

Har I beregnet omkostningerne? Hvis nogen tænker på at starte et byggeri, sætter de sig så ikke først hen og regner ud, om de har penge nok til at gøre det færdigt? For hvis de lægger grunden uden at kunne bygge færdigt, så vil alle, som ser det, gøre nar af dem og sige: Sel! De begyndte at bygge, men kunne ikke gøre det færdigt.

Eller hvilken konge tør kaste sig ud i en krig uden først at have drøftet med sine rådgivere, om han med sine 10.000 mand er stærk nok til at slå de fjendtlige styrker på 20.000 mand? Og hvis han indser, at det ikke kan lade sig gøre, sender han folk ud for at forhandle om fredsbetingelser, mens fjenden endnu er langt borte.

På samme måde,” sluttede Jesus, ”kan I ikke være kristne, hvis I ikke er villige til at betale, hvad det koster, om det så er alt, hvad I ejer og har.”” (Luk. 14. 25-33)

Wow! Sikke nogle stærke ord Jesus kommer med. Desværre er hans budskab langt fra, hvad vi hører mange steder i dag.

I dag handler frelsen næsten bare om, at mennesker skal tro på, at Jesus engang har levet. Når vi gør det, er vi kristne. Nogle steder er det dog ikke nok; der skal man også lige bede en bøn, som man gentager efter en anden, og så er man helt sikkert frelst.

Lever man så ikke helt efter Bibelen, er man stadig en kristen. Man er bare en lunken kristen, en svag kristen, eller hvad man kan finde på at kalde det. Men én ting er sikkert, man vil komme i Himlen, når man dør, for det siger Bibelen. Eller gør den?

Lægger Jesus her op til, at det er i orden at elske andre højere end ham?

Lægger Bibelen op til, at det er i orden at leve i bevidst synd?

Taler Bibelen om, at det er i orden at være en lunken kristen, og at de lunkne kommer i Himlen?

Prøv at lægge mærke til de sidste ord, Jesus sagde her:

"På samme måde kan I ikke være kristne, hvis I ikke er villige til at betale, hvad det koster, om det så er alt, hvad I ejer og har." (Luk 14,33)

Vi kan altså ifølge Jesus ikke være kristne, hvis vi ikke er villige til at betale prisen, om det så er alt, hvad vi ejer og har. Det er, hvad Jesus sagde dengang, og det er, hvad han siger i dag.

Hvornår har vi sidst hørt det forkyndt i vore kirker?
Svaret er måske: Aldrig.

Du synes garanteret, ligesom jeg, at det er radikalt.
Men det er jo sandt.

Grunden til, at vi synes, at det er radikalt – måske endda for radikalt - er sandsynligvis, at vi i dag er kommet så langt væk fra den sande kristendom.

Læser vi alle fire evangelier igennem, vil vi klart og tydeligt kunne se, at dette er, hvad Jesus sagde. Nemlig at det koster alt at følge ham.

Vil vi frelses, må vi gøre ham til vores Herre og derved blive hans slaver. Vores egne ønsker, behov og drømme kan vi ikke bruge til så meget. Det handler nu om vores Herrens vilje, forbi han har købt os.

Forfølgelser og trængsler

En af de ting, som Jesus talte meget om, var, at vi som kristne skal forvente forfølgelse og trængsler. Han siger endda flere gange, at efterfølgelse af ham faktisk kan komme til at koste os livet. Men det er snak, vi danskere kan have meget svært ved at forstå, da vi lever i et land, hvor der er religionsfrihed. Men det er en virkelighed for tusindvis af kristne verden over.

Hvis vi i Danmark oplevede den samme modstand og forfølgelse, som det de oplever i de forfulgte lande, ville vores danske kristendom se helt anderledes ud.

For det første ville det betyde, at det pludseligt blev tydeligt at se, hvem der er sande kristne, og hvem der kun kalder sig kristne.

Mange af de falske kristne, altså dem der stadig lever for sig selv, ville nemlig stoppe med at komme i kirkerne. De ville fornægte deres tro den dag, hvor den pludselig vil koste dem en pris. En pris de aldrig har været villig til at betale, når det kom til stykket.

Mange af menighederne i Danmark ville blive meget små på ganske få dage. Det er, hvad jeg forestiller mig ville ske.

Det ville dog også betyde, at de, der stod tilbage, ville være dem, der virkelig havde gjort Jesus til Herre. Altså de, der var villige til at betale, hvad det koster at følge ham.

Modstanden ville gøre, at de tilbageværende ville begynde at søge Gud som aldrig før, og dette ville bringe sand vækst og fremgang.

Det er det mønster, man ser verden over, og det er, hvad jeg tror også ville ske i Danmark.

Nu lyder det næsten som om, jeg ønsker, at der skal komme forfølgelse af kirkerne.

Til det vil jeg sige. Ja, det ønsker jeg faktisk også. Vi trænger til forfølgelse, for at vi ikke skal falde i søvn. Samtidig ville det afsløre det falske evangelium, der tales mange steder.

I lignelsen om sædemanden, siger Jesus netop, at det netop var trængsler og forfølgelse, der afslørede, hvad der blev sået på klippegrund og, hvad der blev sået i den gode jord:

”Det, som blev sået på klippegrund, det er ham, der straks tager imod ordet med glæde, når han hører det; men han har ikke rod i sig, han holder kun ud en tid, og når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder han straks fra.” (Matt. 13,20 - 22)

I Danmark er det meget svært at se, hvem der er ægte, og hvem der ikke er. Det er svært at skelne mellem dem, der

vil betale prisen, og dem, der kun vil underholdes. Og det er igen meget farligt for os, da vi derved let lader os snyde af antal og ydre ting, og mister fokus på sand overgivelse og på det, der holder ind i evigheden.

Lad mig forklare, hvad jeg mener med dette.

Fordi vi i dag ikke oplever forfølgelse og trængsler, så ser det ud til, at det i dag ikke koster så meget at blive en kristen. Derfor går vi let på kompromis med evangeliet, uden at vi her og nu ser, hvor farligt det i virkeligheden er. Ja, vi oplever faktisk nærmere, at vi får større vækst ved netop at gå på kompromis med det radikale budskab, Jesus kom med.

Vi får i dag tilsyneladende større vækst ved at forkynde et menneskecentreret evangelium. Hvis man ser på de typer af kirker i Vesten, der er store, er årsagen desværre ofte, at de forkynder et evangelium, der er meget menneskecentreret; et evangelium der handler mere om fremgang og lykke, end at lægge sit liv ned og gøre Jesus til Herre.

Men det evangelium vil aldrig kunne holde i de lande, hvor det koster at blive en kristen.

Hvis mange af vore søndagsprædikener blev forkyndt for folk, i de stærkt forfulgte lande, ville det falde helt til jorden med det samme.

Prøv bare at forstille dig budskaber som: ”Giv dit liv til Gud, og han vil hjælpe dig til at lykkes”, eller ”Gud har en vidunderlig plan for dit liv, så bare kom til ham”. Hvordan ville disse budskaber blive taget imod, når man lige har set sin familie blive tortureret og dræbt, netop fordi de gav deres liv til Jesus?

Sandheden er, at meget af det, der forkyndes i Vesten i dag, ville falde til jorden, hvis der kom forfølgelse ind over os. Da ville vi blive tvunget tilbage til Bibelen og til det sande evangelium, hvor det koster alt at følge Jesus. Der hvor vi skal gå igennem mange trængsler for at komme ind til det sande liv: Et liv med Gud hvor der ingen smerte, synd og sygdom er. Ja, i dag fokuserer vi så meget på dette liv, og så lidt på det liv der kommer. Det ville ændre sig, hvis livet nu og her pludselig blev hårdt, ved at der kom trængsler og forfølgelse.

Vi må ikke lade os snyde. Vi må altid tale det, som Bibelen siger, også selvom, at det virker som om, det netop ikke virker. Hvis vi i dag begynder at forkynde evangeliet, som Jesus gjorde det, vil det nemlig virkelig kræve, at Helligånden kommer og drager på mennesker, hvis nogen skal vende om. Da vil frelsen nemlig være noget, som Gud suverænt gør, som det var i den første menighed.

Sådan er det ikke med det andet evangelium, hvor vi går på kompromis. Vi får det til at lyde så tiltalende at blive en kristen, at man ville være dum, hvis man ikke tog imod.

Men dette anderledes evangelium skaber bare ikke den forandring og det liv, som Bibelen taler om. Mennesker kan nemlig ikke komme til Gud, medmindre Gud drager dem. Frelsen er et suverænt værk af Helligånden. Vi læser i Bibelen, hvordan det var Gud, der fødte mennesker til. Spørgsmålet er, om han vil gøre det, hvis vi ikke er tro imod hans ord?

Jesus sagde dette om dem, der blev kristne:

"I kan ikke være kristne, hvis I ikke er villige til at betale, hvad det koster, om det så er alt, hvad I ejer og har." (Luk 14,33)

Mange præster vil en dag få en meget hård dom, da det viser sig, at de har ledt mennesker på vildspor ved at forkynde et andet evangelium. Mange er så styret af ønsket om at være mange, at de har gået på kompromis med det, de ved er sandt. De har nemlig set, at det er lettere, at få mennesker ind i kirken ved at prædike anderledes, end det Jesus sagde, vi skulle.

Jeg har et motto, som jeg ønsker at leve efter, selvom det tit er rigtig svært. Mit motto er:

Hellere at folk forbander mig nu og takker mig i evigheden, end at de takker mig nu og forbander mig i evigheden, fordi jeg ikke forkyndte sandheden.

Det er et motto, der er utroligt svært at efterleve, da vi alle gerne vil have ros, og alle gerne vil, at mennesker skal kunne lide os.

Men det er bedre, at de forbander os nu og hører sandheden, så de kan vende om, og så i evigheden takker os, fordi vi ikke har holdt sandheden tilbage. I stedet for at de nu takker os for vores dejlige prædikener, og den dag de dør går fortabt, da Jesus ikke var deres Herre, og så forbander os langt væk for at have holdt igen.

Vi må derfor huske, at selv om vi ikke ser den pris, det koster at følge Jesus, så tydeligt som i andre lande, så er det den samme pris. Selv om vi ikke oplever den samme forfølgelse, så er det stadig det samme evangelium.

Måske er det ikke fysisk, vi skal give afkald på vores huse, familie og andet for at blive en kristen i Danmark. Men for at følge ham, må vi i hjerterne give afkald på det, så at vi, hvis det en dag kommer dertil, vil gøre det uden tøven.

Det er, hvad Jesus selv siger:

"I kan ikke være kristne, hvis I ikke er villige til at betale, hvad det koster, om det så er alt, hvad I ejer og har." (Luk 14,33)

Gud ser til hjerterne, og Gud ser til vores villighed eller mangel på samme.

Er vi ikke villige til det, må Gud gøre os villige.

Personligt kan jeg sige, at de sidste tre år inden denne bogs tilblivelse har været de hårdeste år af mit liv som kristen. Det har været tre år med den ene prøvelse efter den anden, hvor Gud har tilladt, at alt er blevet taget fra min familie. Vi har blandt andet oplevet at miste vores hus, præcis som Jesus talte om. Det har ikke været sjovt at opleve disse år, men det har været nødvendigt for at kunne lære. Nødvendigt for at kunne komme tættere på ham.

Det er igennem den slags kampe og prøvelser, at vi ser, hvad der har sand værdi. Samtidig har vi fundet ud af, at huse og andet ingen værdi har, når det kommer til stykket. Det eneste, der har sand værdi, er at kende ham - at gribe Jesus og tjene ham. Kampe og prøvelser er en af de måder, Gud arbejder i os på.

Jesu venner og Guds børn

Inden vi slutter, skal vi se lidt på det at være Jesu venner og Guds børn. Og du vil opdage, at der slet ikke er en modsætning til det, som jeg har undervist indtil nu, selv om det måske kan forstås sådan for nogle. Det er i en samtale med disciplene hen mod slutningen af sit liv og tjeneste, at Jesus for første gang kalder disciplene sine venner:

”Jeg kalder jer ikke længere tjenere (slaver), for tjeneren (slaven) ved ikke, hvad hans herre gør; jeg kalder jer venner, for alt, hvad jeg har hørt af min fader, har jeg gjort kendt for jer.” (Joh.15,15)

Prøv at lægge mærke til, hvad han siger. Eller rettere, hvad han ikke siger. Han siger ikke, at de ikke mere er hans slaver. Nej, han siger, at han ikke mere kalder dem for slaver. En anden oversættelse siger, at han ikke længere betragter dem som slaver.

For at forstå, hvad Jesus egentlig siger i disse vers, er det nødvendigt at kigge på sammenhængen. Umiddelbart forinden siger Jesus:

”Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner. I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg påbyder jer.” (Joh.15,14)

Når vi lægger vores eget liv ned for ham som slaver og kalder ham vores Herre, da kommer Jesus hen til os og siger, at han ikke mere betragter os som slaver, men som venner.

Sikke en stor ære at blive kaldt Jesu ven. Det er vildt at tænke på. Tænk at være ven med HAM, som skabte det hele, vores Herre og Gud. Eller skal vi sige vores ven.

Mange folk i dag tager dette skriftsted fra Johannes 15 ud, og får det til at lyde som om, at Jesus er venner med alt og alle, hvilket er helt forkert. Man bliver først hans ven i frelsen, idet man lægger sit liv ned for ham og gør, hvad han siger.

Man kan ikke leve som en synder og samtidig være ven med Jesus. Venskab med verden er nemlig fjendskab med Gud.

Jamen der står jo i Bibelen, at Jesus var ven med syndere, siger du måske, og henviser til dette skriftsted:

"For Johannes kom, han hverken spiste eller drak, og folk siger: Han er besat. Og Menneskesønnen kom, han både spiser og drikker, og folk siger: Se den frådser og dranker, ven med toldere og syndere!" (Matt. 11,18 - 19)

Dette er endnu et skriftsted, der ofte bliver meget misforstået. Ja. Jesus var selvfølgelig sammen med syndere. Han var der jo for at kalde dem til omvendelse, som Bibelen siger.

Men man kan ikke sige, at Jesus var nær ven med syndere ud fra dette skriftsted.

Det, vi læser her, er jo blot, hvad folk sagde om ham. I samme vers står der jo også, at Jesus var en dranker og frådser, hvilket han jo heller ikke var. Johannes Døberen var jo heller ikke besat, som de også påstod i disse vers.

Så det venskab, hvor Jesus betror sig til én, er for den, der har lagt sit liv ned for ham, og som har gjort ham til Herre. Det venskab gælder ikke alle. Vi læser jo også, at han en dag vil sige til mange: *"Jeg har aldrig kendt jer, bort fra mig I som begår synd"*. (Matt 7,23)

Vi ser heller ikke Jesus starte med at kalde folk til sig ved at sige: "Kom og bliv mine venner". Nej, det starter med, at vi skal omvende os fra denne verden og gøre ham til Herre. Det er der, han bliver vores ven, eller vi bliver hans.

En anden ting, der sker i frelsen, er, at Gud sætter en ring på vores finger, og vi bliver Guds søn eller datter, som man kan læse om i lignelsen om den fortabte søn.

Men selvom vi bliver ven med Jesus eller Guds barn, og vi virkelig får barnekår hos Gud og kan sige Abba Fader, så handler det stadig om, at vi ved, hvem vi er, og hvem han er.

Josef, i Det Gamle Testamente, blev rigtig nok forfremmet fra slave til hersker, men selv som hersker, var han på sin vis stadig en slave for Faraos. Faraos kunne når som helst sige til ham, at han skulle af med det alt sammen og ned i fangehullet igen.

Faraos ord gjaldt stadig, og Josef skulle adlyde ham, selv efter sin forfremmelse til en fornem position.

Dette er et godt billede.

For selvom vi bliver kaldt ven af Jesus, eller vi får den enorme ære at blive Guds søn eller datter i Kristus, så er vi stadig som slaver og fortjener ikke andet. Det vil sige, at vi får alt af nåde. Vi fortjener intet og har derfor alt at være taknemmelig for.

Det handler med andre ord om kærlighed.

Måske studser du over disse ord netop nu. Det er jo ikke lige det, som der ellers står nævnt så meget om her.

Nej, jeg ved godt, at det har handlet meget om at tjene og adlyde ham, men at tjene og adlyde skulle gerne komme ud af en kærlighed til ham.

Han elsker os og viste dette ved at sætte sit liv til for os.

Hans kærlighed til os er ud over alle grænser.

Denne kærlighed skulle gerne være drivkraften i alt, hvad vi gør.

Jesus sagde:

"Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind. Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: Du skal elske din næste som dig selv. På de to bud hviler hele loven og profeterne." (Matt. 22,37 - 40)

Det er ikke svært at elske ham, når man forstår, hvordan det hænger sammen. Undervisning om at være en slave, kan faktisk hjælpe til, at man elsker ham endnu mere. Da vi ser, at han virkelig er god ved os, når vi forstår, at alt hvad vi er og får er af nåde.

Vi er hans slaver, men han betragter os som venner. Han elsker os mere, end vi nogensinde kommer til at forstå, så længe vi er her på jorden.

Som slaver ejer vi intet og har intet at skulle sige. Men alligevel går han ind og rækker hånden ud til os og betror os ting.

Vi var intet, men på grund af frelsen i Kristus bliver vi Guds børn. Vi kan derfor kalde Gud for vores far, for det er han. Så lad os elske ham af hele vores hjerte, og lad os elske vores næste.

Kong David forstod også dette. Han roste sig ikke af sin succes, eller over at han var en mægtig konge. Nej, hans bøn var sådan:

"Herre, jeg er din tjener, en simpel slave. Tak, fordi du reddede mig fra døden. Jeg vil bringe dig takofre og lovprise dig."

(Sl. 116,16 Bibelen på hverdagsdansk)

Så i frelsen bliver vi Guds børn, og Jesus kalder os sine venner.

Afslutning

Vi har nu set på forskellige områder angående det at være en kristen, for nu at bruge det ord, der bliver brugt mest i dag.

Men hvad er en kristen så?

Det korte svar på dette spørgsmål er:

En kristen er en, der tror på Jesus.

Ja, så kort kan det faktisk gøres. En kristen er en, der tror på Jesus.

Problemet i dag er bare, at mange i dag ikke ved, hvad det indebærer at tro på Jesus.

De har misforstået, hvad tro er, og mange ved ikke, hvad det er, Jesus faktisk forkynder.

Så det er derfor ikke muligt for dem at tro på ham, da tro på Jesus er at tro på ham og hans forkyndelse. Tro er at leve efter, hvad han siger.

Jeg har i denne bog prøvet at komme dette problem til livs ved at prøve at forklare, hvad det vil sige at tro på Jesus. Jeg har bare brugt nogle andre ord for det, hvilket gerne skulle have gjort det tydeligere at se, hvad troen på Jesus virkelig er og indebærer.

Som du nok ser, er der desværre rigtig mange, der går fejl af dette. Mange vil gå fortabt på den konto, da der kun er frelse i Jesus.

Men det er også forklaringen på, at mange kirker og kristne mangler det liv og den kraft, som Bibelen fortæller at de første kristne havde.

Jeg vil nu give dig et længere og dybere svar på spørgsmålet:

Hvad er en kristen?

Jeg vil tage udgangspunkt i de ting, vi har set på i denne bog. Jeg kunne fremhæve andre vigtige områder, der hører til kristenlivet. Områder som menighed, bøn, omsorg, osv, hvilke er områder, der i høj grad hører til det at være en kristen. Selvom disse og andre områder kan være lige så vigtige, vil jeg dog ikke beskæftige mig med dem her.

Hvad er en kristen?

Jo, en kristen er en, der har lagt sit liv ned ved korset og gjort Jesus til sin Herre og frelser. Den overgivelse viser du ved, at du lader dig døbe til at tilhøre Jesus Kristus.

Fra det øjeblik lever du ikke længere for dig selv, men for ham der døde og opstod igen, nemlig Jesus Kristus. Alt dette kaldes også omvendelse.

I omvendelsen til Kristus bliver du født på ny, og Guds ånd kommer ind i dig. Du er nu en ny skabning, som Bibelen kalder det. Ikke født af menneskers vilje, men af Guds ånd. Noget overnaturligt sker med dig, og denne nye fødsel er starten på din kristne vandring.

I den nye fødsel sker der samtidig det, at du bliver købt fri fra syndens slaveri, og du kan nu derfor bringe dig selv som et helligt levende offer til Gud.

Som "født på ny kristen" kan du derfor ikke mere leve i bevidst synd, som du kunne før. Din samvittighed er blevet som ny. Den er skarp og ren, hvilket gør, at du med det samme mærker, når du begår synd. Det gør så også, at du så holder op med at leve i synden. Du vil føle dig fri i forhold til synden og nu bestræbe dig på at leve et helligt liv, på trods af mangler og stadige kampe imod kødet.

Som kristen lever du derfor ikke mere for dig selv, i bevidst synd - du er færdig med dig selv og denne verden. Du siger ikke længere: "Min vilje ske" - det er nu i stedet: "Herre, jeg elsker dig, må din vilje ske med mig".

Som genfødt kristen vil du også føle en naturlig hunger efter ordets rene mælk, hvilket er Bibelen. Ligesom en sund baby har en hunger efter mælk, vil din ånd skribe ud efter mere af Gud.

Som kristen bliver du nu i ordet (Bibelen), og du lader ordet vejlede dig og sætte dig fri.

»Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie.«

(Joh. 8,31 - 33)

En kristen er også en, der bliver døbt med Helligånden og oplever Helligåndens kraft og liv i sig.

Helligåndens dåb er utrolig vigtig for at kunne leve livet som kristen. Uden Helligåndens dåb vil du f.eks. heller aldrig kunne opleve den kraft og åbenbaring, som vi læser, de første kristne havde.

Igennem Helligåndens dåb, og igennem det personlige fællesskab med Gud og hans ord, finder vi som kristne styrken til at leve det liv, som vi læser om i Bibelen.

Et liv med mange udfordringer og forhindringer.

Et liv i det overnaturlige, hvor vi ser, hvordan Gud er nær og griber ind i hverdagen på mange fantastiske måder.

Et liv, som vi læser det i Apostlenes Gerninger.

Et liv, hvor man slet ikke kan lade være med at tale om alt det, man har set og hørt.

Alt dette er noget, der kendetegner livet som kristen. Men for at komme ind i alt dette, så er det absolut nødvendigt, at du starter med at blive født på ny.

Du skal ikke prøve at leve som en kristen uden denne fødsel, det er umuligt. Prøver du, vil det ende galt. For i den nye fødsel gør Gud det i dig, der skal til for at kunne leve med ham. Han giver os Helligånden som vores hjælper og vejleder til at åbenbare Kristus for os.

Uden den nye fødsel vil det at leve som en kristen opleves som regler og døde gerninger, og det vil ende med fortabelse – uden Kristus i dig vil du ikke stå din prøve.

Den nye fødsel fra Gud er der, det hele starter. Noget mange i kirkerne i dag desværre overser.

En kristen er også en, der virkelig ønsker at ære Gud igennem sit liv. Det sker ved at ære sønnen og adlyde Gud.

Det sker ved at være tro med de ting, som du står i. At arbejde, som var det for Herren (Ef. 6,7). At lægge dit liv ned for sin familie, som var det for Herren (Ef. 5,25). At gøre alt, som var det for Herren.

”Hvad I end gør i ord eller gerning, gør det alt sammen i Herren Jesu navn, og sig Gud Fader tak ved ham!”

”For ingen af os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv; for når vi lever, lever vi for Herren, og når vi dør, dør vi for Herren. Hvad enten vi altså lever eller dør, tilhører vi Herren.”

(Kol. 3,17, Rom. 14,7 – 9)

Ja, en kristen lever og ånder for sin Herre, Jesus Kristus.

Sagt med andre ord, så er en kristen et menneske, der elsker Gud af hele sit hjerte og af hele sin sjæl og af hele sit sind, samt elsker sin næste som sig selv. (Matt. 22,37 - 40)

Cirka sådan ser beskrivelsen af en kristen ud.

Som du har læst, starter kristenlivet med den nye fødsel, men det slutter ikke der. For efter den nye fødsel og efter Helligåndens dåb, skal man først til at lære at vandre og leve med Gud.

At være en kristen er en vandring, hvor det i høj grad handler om fællesskabet med Gud og om at være i et discipelskab hos mennesker, der går foran. Andre, der lever det liv, man læser i Bibelen.

Discipelskabet sker ikke kun igennem undervisning til møder, men det sker i høj grad igennem at dele liv.

Det sker igennem, at man træder fejl og lærer af sine fejl.

Det sker igennem irttesættelse og udfordringer til at tage ansvar og nye skridt.

Det sker igennem praktiske ting så som at lære at evangelisere, at lære at bede, faste og at studere Bibelen. Noget der desværre er alt for lidt fokus på i dag.

Jesus bruger en overgang denne beskrivelse af det at være en kristen og tilhøre ham:

"Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd." (Joh. 10,27 - 29)

Så man kan også sige, at en kristen er en, der hører hans røst og følger ham. Hører man derfor ikke, hvad Jesus siger, følger man ham ikke. Så er sandheden, at man ikke tilhører ham. Man er derfor ikke en kristen.

Det er, hvad Jesus selv siger.

Så mit spørgsmål til dig er ikke, om du er en kristen, eller om du er døbt og konfirmeret. Mit spørgsmål er heller ikke, om du tror på Jesus eller kommer i en kirke.

Mit spørgsmål er, om du virkelig er født påny?

Er du en discipel af Jesus?

Hører du hans røst og følger ham?

Hvis ikke, så må du vende om i dag og bede Jesus om at frelse dig.

Uden hans frelse vil du gå fortabt i Helvede i al evighed. Gud er nemlig en retfærdig Gud, der en dag vil dømme alle mennesker. Vi er alle skyldige i at synde, og derfor har vi alle brug for tilgivelse.

Gud elsker os så meget, at han gav sin eneste søn, Jesus Kristus, for at dø i vort sted.

Jesus tog på korset den straf, som vi skulle have haft.
Han tog din og min synd på sig, så vi i ham kan gå fri.
Denne tilgivelse finder vi kun i Jesus, ved netop at vende om
og gøre ham til Herre, med alt hvad det indebærer.
Håber du vil tage imod denne tilgivelse ved at vende om til
ham, inden det er for sent.

Søg ind til ham og lær ham at kende, som den han er.

Læs Bibelen og lad Helligånden vise dig, hvordan du skal
leve. Find så nogle disciple, der kan tage dig i discipelskab.
Nogle, der kan gå foran, så du kan lære og udvikle dig - så du
også kan begynde at gøre andre til Jesu disciple, som er det,
han har befalet os.

Lever du allerede i dette, så lad os stå sammen og sprede
budskabet om at være en kristen, discipel og slave til alle
dem, der endnu mangler at høre det. Må vi danskere forstå,
hvad det at være en kristen i virkeligheden går ud på.

Lad os se en nytestamentlig kristendom komme tilbage til
vores land. For Gud er den samme i dag, som han var på
Bibelens tid.

Gud velsigne dig

Torben Søndergaard
En discipel af Jesus Kristus

Andre udgivelser af samme forfatter:

”Livet som kristen”

”Fuldfør løbet”

”Den sunde lære”

”Bedraget?”

Sidste nye hæfte 2009

”En fordrejet nåde - Advarsel imod en ny bevægelse”

Ønsker du at få kontakt med Torben Søndergaard, kan du skrive til:
torben@opleveljesus.dk

Du kan bestille flere eksemplarer af denne bog, samt de andre bøger
Torben Søndergaard har skrevet, igennem hjemmesider:
www.OplevJesus.dk eller pr. tlf. 22 93 96 93.

